

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."
(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

Periodic al Românilor naţionalişti creştini
- în duhul NAŢIONAL CREŞTIN al lui Corneliu Zelea-Codreanu -

Anul VII, Nr. 92, MARTIE 2011 Apare DUPĂ data de 20 a lunii 2,5 lei

Director: NICADOR ZELEA-CODREANU Redactor şef: Nicoleta Codrin

RELAŢII CU PUBLICUL:
ÎN FIECARE VINERI, ORELE 15–17, Str. Mărgăritarelor nr. 6, sect. 2, Buc.; tel.: (021) 2425471 sau 0745074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com; site: www.zelea-codreanu.com

CUPRINS:

Editorial: INTRE RAŢIUNE ŞI ABJECŢIE

Încet, dar sigur, ne întoarcem de unde am plecat! Mult clamata iudeo-democraţie se dovedeşte din ce în ce mai mult ca fiind "aceeaşi Mărie cu altă pălărie"!

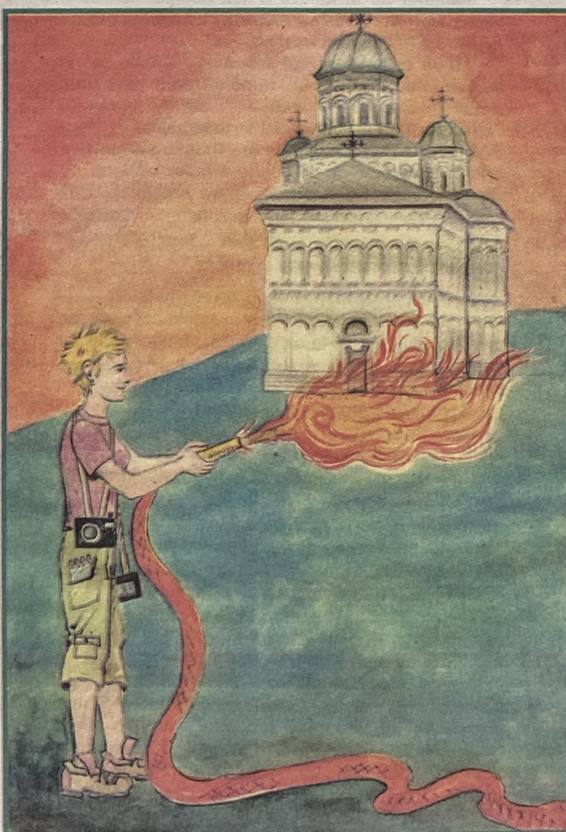
Unii, miraţi în inconştienţa lor, se vor gândi că dramatizez sau că exagerez lansând avertismentul de mai sus;

Se încearcă prin toate mijloacele să se salveze aparenţele, dar din ce în ce mai mult această preocupare trece pe planul secund, paralel cu câştigarea unor poziţii de forţă în viaţa social politică a ţării.

Să vedem care sunt constatările pe care le putem face:

1. Există o **supraputere** *negată cu vehemenţă (sub pretextul că noi aştia am suferi de un complex),* **de care orice fel de guvernare, orice fel de organizare economică, mai mică sau mai mare trebuie să ţină cont**; începând de la gesturile de obedienţă faţă de interesele evreieşti, continuând cu slugărnicia - sau, dacă vi se pare exagerat acest cuvânt, cu frica endemică de a nu se situa pe o poziţie trădând preocuparea pentru interesul naţional taxat de "naţionalism", totul ne aminteşte de un trecut destul de apropiat.

Timp de 50 de ani ochiul vigilent al unei Moscove total iudaizate reprezenta pentru aşa-zisul naţional-comunism, reperul final al binelui sau al răului. Totuşi, din acest punct de vedere, obedienţa faţă de interesele iudaice era mai puţin evidentă pe vremea precedentei dictaturi care nu ar fi acceptat, din vanitate, să recunoască prin "gesturi majore" nici un fel de subordonare. Oricum, Ceaşcă nu avea nevoie să sărute papucul vreunui Paşă din 4 în 4 ani, lucru care a contribuit, nu ştim cât de esenţial; la "scoaterea lui din peisaj".

Pentru actualii politicieni, sistemul democratic a stabilit că este obligatoriu să-şi demonstreze loialitatea faţă de iudaism la intervale scurte de timp şi să existe întotdeauna unul sau unii dispuşi să supraliciteze, vânzând ceea ce de fapt nu poate fi al lor: bogăţiile ţării de orice fel şi viaţa românilor pe care au reuşit să o transforme într-un coşmar.

2. Mai sunt încă milioane de oameni care au trăit celălalt coşmar, cel comunist, şi nu pot să uite că una din condiţiile de bază a promovării individului în sens profesional şi social era apartenenţa la partidul conducător.

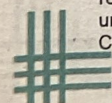
Astăzi se pune la fel problema: trebuie să faci parte din partidul la guvernare care îţi asigură promovarea sau măcar locul de muncă.

Ca şi în trecutul pe care îl evoc, mare nenorocire era şi este că nu are nici o importanţă competenţa individului, lucru care duce la dezastrul economic în care ne aflăm.

3. Iată a treia "problemă" care începe să devină o problemă fără ghilimele la nivel naţional şi nu numai: **întotdeauna "guvernările nedreptăţii naţionale" au avut nevoie de o victimă** pe care să o prezinte ca fiind cauza "tutulol" relelor,

(continuare în pag. 2)

Nicador Zelea-Codreanu

INTRE RAȚIUNE ȘI ABJECȚIE (continuare din pag. 1)

având în mod real o singură componentă de neacceptat pentru interesele iudaice: intoleranța atunci când era și este vorba de supraviețuirea neamului românesc.

Este obligatoriu să precizez două lucruri pentru a nu "pluti" în presupuneri: primul ar fi că "guvernările nedreptății naționale" încep să se contureze mai precis în perioada interbelică, continuând până în anul de grație 2011.

"Calul de bătaie" din tot timpul existenței sale a fost Mișcarea Legionară, întinată din nefericire de participarea la "guvernarea Antonescu" timp de patru luni a impostorului criminal Horia Sima.

Cuvintele Mântuitorului că "adevărul va ieși întotdeauna la suprafață, ca untdelemnul în apă", se probează și se vor proba la infinit.

4. Spre disperarea forțelor anti-naționale și anti-creștine care au reușit să elimine din discuția și percepția publică orice fel de informație pozitivă despre Mișcarea Legionară, s-a creat o breșă, o fisură în giulgiul cu care se învelise defuncta presă slujind interesul național, ruptură prin care s-au demonstrat două lucruri:

- că ocultarea adevărurilor istorice "are picioare scurte";
- că prin crearea acestei breșe se dovedește că **infailibilitatea autodeclarată a forțelor iudaice este un mit care poate fi oricând infirmat.**

Aceasta ar fi de fapt tema pe care vreau să o prezint, referindu-mă la scurtul interval cuprins între emisiunea d-nei Eugenia Vodă, în care maestrul Ion Cristoiu își exprimă liber, necenzurat, renunțând la autocenzură, rezultatul unor studii care au durat ani de zile, care confirmă înaltele calități sufletești, dar și de om politic intransigent, incoruptibil și, adaug eu, cel care avea soluții pentru ieșirea României din situația disperată în care era și a rămas - am numit pe Corneliu Zelea-Codreanu.

Despre problemele ridicate cu "cazul" Ion Cristoiu nu voi mai insista, nici nu voi mai aminti din nou numele participanților la corul de javre, sărite atunci în încercarea de a astupa breșa, de a reveni la situația de dinaintea incidentului.

Surpriza momentului a trecut, dar a survenit altă întâmplare similară care a fost tratată ca și prima. Voi explica în continuare:

Eu am atras atenția cu deosebită satisfacție asupra faptului că "înțelepții Sionului" dovedesc a nu fi chiar atât de înțelepți (eufemistic vorbind) și că obișnuitul obicei de a striga "ca din gură de șarpe" oricând "le vine pe chelie" în încercarea de a-și dovedi drepturile de judecători nepoftiți, de arbitri ai adevărului (personal), de proprietari ai dreptății, este o sabie cu două tăișuri și că se poate oricând întoarce împotriva lor.

Tot așa, am constatat cu satisfacție că lipsa de măsură în sensul bunului simț și urlatul în coruri asurzitoare nu pot fi o soluție decât pe termen scurt: ele vor trezi inițial curiozitatea celor acuzați și "vinovați" și, pe termen mediu și lung, nemulțumirea, scârba și revolta vor scoate din "letargie" chiar și un popor mai indolent.

În al treilea rând, am constatat cu și mai mare bucurie, că lipsa de bun simț și de decență utilizată împotriva numitului "fundamentalism ortodox", împotriva Bisericii Ortodoxe ca instituție, cu toate tarele manifestate de unii slujitori, cu toată prezența unor "iluminați" îm posturi de decizie, nu face decât să trezească spiritul de frondă al mioriticului popor român care identifică cu multă ușurință și precizie pe atacatorii credinței ca pe dușmani și, pe drept sau nu, pnetru mine contează mai puțin, ca fiind responsabilii de toate neajunsurile vieții noastre.

Tot ce am spus până acum se poate condensa în câteva cuvinte biblice: *"pieirea ta prin tine, Sioane!"*.

Iată că a apărut un alt motiv de dezlănțuire a neobositei fiare: "cazul" arhimandrintului IUSTIN PÂRVU, supranumit și receptat de creștinii ortodocși ca "duhovnicul poporului român".

Condamnat ca **legionar la 25 de ani de închisoare** din care a făcut 17, de către autoritățile iudeo-comuniste la puțin timp după transformarea României într-o victimă a răzbunării iudaice, bunul și blândul părinte a reușit după 1989 să înființeze unul dintre lăcașurile de cult de mare prestigiu din România și chiar din Europa - am numit **Mănăstirea *PETRU VODĂ* din jud. Neamț.**

Părintele Iustin Pârvu, ajuns la venerabila vârstă de 92 de ani, nu a ascuns și nu a negat niciodată apartenența sa la Mișcarea Legionară.

Utilizând cuvântul "apartenență", nu exprimăm decât rece și formal faptul că acești oameni și-au închinat de fapt viața lor Mișcării Legionare. Credința imposibil de măsurat, să zicem nemărginită în rolul și scopurile Mișcării, i-a însoțit pe legionari până la moarte, chiar dacă aderaseră la Mișcare în fragedă tinerețe, chiar dacă această credință i-a transformat în martiri ai neamului românesc.

Oare erau mulți tineri care îmbrățișaseră idealurile Mișcării Legionare?

După afirmațiile unei deșăntate propagande antinaționale, la Mișcare aderaseră câțiva "rătăciți". Iată însă ce declară într-un interviu o importantă personalitate politică post-decembristă, martor trăitor al acelor timpuri - l-am numit pe **MIRCEA IONESCU-QUINTUS, fost președinte PNL și președinte al Senatului (1996 - 2000), în *"ADEVĂRUL"* de vineri 11 martie 2011:**

"În vremea aceea, tineretul și mai ales tineretul universitar** - nu cred că exagerez - **în proporție de peste de 80% se apropiase sau chiar se înscrisese în Mișcarea Legionară".

Cine face această afirmație? Un liberal din tată-n fiu, care se declară chiar în respectivul interviu ca dușman al Mișcării Legionare!

Și, revenind la părintele IUSTIN PÂRVU: "furtuna într-un pahar cu apă" a fost "opera" unor "jurnaliști imberbi" care au declanșat o adevărată "isterie mediatică" (după Sabin Orcan, editorial, "Adevărul", marți 1 martie 2011).

Ce se întâmplase de fapt: **câteva măicuțe îi cântaseră de ziua de naștere părintelui Pârvu, unul dintre imnurile Mișcării Legionare,** "binecunoscutul" "Sfântă Tinerețe Legionară", **într-un spațiu privat, în mica sa chilie;** acest lucru a fost filmat și fotografiat și publicat pe internet.

Explicabil comportamentul unor tineri jurnaliști care au înțeles că a lovi în Mișcarea Legionară, transformând nevinovata manifestare ce a avut loc - repet, într-un spațiu privat - într-o bombă mediatică, le-ar aduce notorietate și poate "protecția" stăpânilor internaționali ai presei. Repet: explicabil, dar în nici un caz acceptabil.

Maximul de stridență a fost obținut însă de o veche ziaristă de la ***"ROMÂNIA LIBERĂ"***, d-na SABINA FATI, redactor șef adjunct.

Într-un editorial din 24 februarie, domnia sa ne aruncă în coșmar! **Ca în "bunele tradiții" ale unei prese coborâte parcă din tenebrele "Sărindarului" perioadei interbelice, d-na SABINA FATI își dezvăluie ura funciară împotriva creștinismului - *de unde ne simțim obligați să facem constatarea că domnia sa practică o altă religie*.** Practicarea unei alte religii nu te îndreptățește însă să nu respecți credințele altora, în spiritul "toleranței" de care se face atâta caz.

Începe prin a face o serie de afirmații cu iz de generalizare, neputând să dea exemple concrete, pe care nu știu cum să le caracterizez: "mincinoase" ar fi prea puțin, iar "fanteziste" ar fi un termen prea blând. Să le numim "minciuni ordinare"? Poate ar fi mai apropiat de realitate.

Oricum, denotă dispreț prentru adevăr și o lipsă totală de cultură istorică și de logică.

Nu mă pot împiedica să citez niște perle ale domniei sale:

"Sfântul Sinod dădea declarații antiseminite și de susținere a Legiunii". Absolut fals, niciodată Biserica Ortodoxă ca instituție nu a făcut declarații "antisemite și de susținere a Legiunii", nici înainte de 1933 , nici după 1933, cum susține domnia sa. Mă așteptam ca, în buna tradiție anticreștină, autoarea articolului să acuze biserica de "fașism"! Domnia sa face un talmeș-balmeș între atitudinea Bisericii ca instituție și "ortodoxie". **Ortodoxia creștină este una și aceeași în decursul secolelor, iar atitudinea instituției față de diversele situații și împrejurări este cu totul altceva, fiind la îndemâna unor ierarhi.** Citez: *"Sfântă tinerețe legionară, odă închinată Gărzii de Fier și Căpitanului, se cântă uneori și la sfințirea unor biserici".* **Minciună ordinară!** Pur și simplu revoltător! Acest lucru nu s-a întâmplat nici măcar în timpul perioadei de înflorire și dezvoltare maximă a Legiunii de până la asasinarea lui Corneliu Zelea-Codreanu! Respectul legionarilor pentru ortodoxie și pentru slujitorii ei nu le-ar fi permis acest lucru. Că atunci când au ridicat biserici și catedrale în perioada interbelică, muncind cu entuziasm dar neplătiți și de multe ori ori hăituți de autorități, cântau "cântece legionare", asta nu avea nici o legătură cu momentul solemn al sfințirii unor biserici.

Și când situează d-na Fati aceste întâmplări? În zilele noastre!

Lipsa de cea mai elementară rușine la debitarea unor minciuni nu mai miră decât pe niște idealiști ca mine; acest comportament este caracteristic unor tovarăși - fosți, prezenți și viitori.

Următorul citat a fost de natură să producă maximul de indignare în rândul creștinilor, citat denegăsit nici în perioada celor mai crunte terori iodeo-bolșevice: *"Biserica Ortodoxă Română... ascunzându-se sub patrafire aurite, dar soioase..."* să se fi băgat d-na Sabina Fati "sub patrafire aurite" pentru a constata că sunt "soioase"?

Chiar și în această situație nu poate domnia sa să generalizeze; cel puțin, nu ne putem închipui!

Să o lăsăm însă pe d-na Sabina cu sabinele și să vedem cum au evoluat lucrurile.

Consemnam mai sus cu satisfacție faptul aparent fără explicație că **"de la Ion Cristoiu" mai departe presa din România** (nu am îndrăznit să spun "românească") **prin diverse "glasuri" a început să abordeze "problema legionară" ceva mai corect;** poate numai faptul că se fac tot felul de trimiteri și comparații la perioada respectivă, comentându-se în context rolul Mișcării Legionare, faptul că problema se abordează renunțându-se la șabloanele iudeo-comuniste și iudeo-democratice, demonstrează că **"mâna lungă" a cenzurii iudaice nu mai poate "sugruma" adevărul.**

Voi da exemplu de "pierdere a controlului" într-o revistă binecunoscută ca fiind exponentă a unor poziții evreiești pe care unii intelectuali sau poate chiar unii politicieni trebuie "să le pape" la micul dejun pentru a se menține în grațiile golemului iudaic - am numit ***"REVISTA 22"*.**

Dintr-un articol din 7 martie intitulat "***Câteva note despre fundamentalismul ortodox"***, MIREL BĂNICĂ face afirmații pline de rațiune și substanță, lăsându-te să vezi rolurile pozitive ale fundamentalismului ortodox, hotărâtor în menținerea identității naționale și să înțelegi din context relația dintre "extrema dreaptă românească" și fundamentalismul ortodox. Surprinzător este că pentru cei mai mult sau mai puțin avizați faptul puțin obișnuit, ca respectiva publicație să accepte un astfel de material.

Cu tot riscul de a lungi articolul poate mai puțin obișnuit, **ne simțim obligați de a prezenta câteva citate** care să înlăture ideea că am fi tras niște concluzii subiective:

"Istoria fundamentalismului militant arată că politica uitării nu funcționează întotdeauna", comentariul nostru: "politica uitării", expresie uitlizată aici, este un eufemism care ascunde, de fapt, "politica ocultării" - cu referire, vom vedea imediat, la Mișcarea Legionară.

Continuăm citatul: *"Un fenomen nu dispare de la sine, doar pentru că societatea îl ignoră. Ne referim la încâlcita poveste a legăturilor care au existat între Biserica Ortodoxă și Mișcarea Legionară în anii 30, misterul lor fiind încă prezent".*

Comentariul nostru: **devine clar și pentru cineva acceptat la "Revista 22" că manevrele și opresiunea iudeo-comunistă și după 89 cea iudeo-democratică, au infirmat, au dat un rezultat negativ la eforturile iudaismului de a distruge Mișcarea Legionară.**

Cât despre "încâlcita poveste", eforturile de a discredita Biserica Ortodoxă Română, cred respectivii tovarăși, ar fi mai facile asociind-o cu Mișcarea Legionară. **(continuare în pag. 5)**

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE - ŞTIRI LUNA MARTIE -

***

Mesajul sionist de la Jocurile Olimplice

În fotografia alăturată vedeți sigla oficială a Jocurilor Olimpice de la Londra, care vor fi organizate în anul 2012.

Desenul a fost făcut public încă din 2007, dar autorii acestor rânduri nu l-au văzut până acum.

Citite pe orizontală, semnele seamănă cu cifrele 2-0-1-2, ceea ce reprezintă semnificația lor legitimă. **Totuşi, citite pe verticală** (stânga sus, stânga jos, dreapta sus, dreapta jos), descoperim că ele mai seamănă şi cu ***Z-I-O-N***. În limba cea mai vorbită pe Pământ, engleza, înseamnă ***"Sion"*, numele destinației mitologice a evreilor.**

După cum ştiți, mişcarea sionistă a reuşit să ocupe o parte importantă din teritoriul pe care evreii antici îl locuiseră sporadic, alături de alte popoare.

Istoria lui Iosua (urmaşul lui Moise la conducerea evreilor plecați din Egipt) ne arată limpede cât de sângeroşi şi de rasişti au putut fi strămoşii evreilor de astăzi în timpul cuceririi "pământului făgăduinței".

"Nazismul" reinventat de contemporanii noştri, pe bază de mărturii care se bat cap în cap, pare inspirat de-a dreptul din această istorie, plină de ucideri în masă - bărbați, femei, bătrâni şi copii, până la unul - barbarii egalate numai de hoardele mongole conduse de Gingis Han şi urmaşii săi.

După al doilea război mondial evreii au recucerit o parte din respectivul teritoriu (nu discutăm acum prin ce mijloace); cu această ocazie s-au dovedit la fel de cruzi ca şi prima oară, totuşi mult mai perfizi.

Sionimul nu şi-a atins toate obiectivele odată cu întemeierea statului Israel. Altfel, israelienii şi-ar fi văzut de treabă, cultivând citrice şi folosindu-se în tihnă de sclavia celui mai oropsit popor semit de pe fața Pământului - palestinienii creştin-ortodocşi. Nu ar fi avut nevoie să fabrice bombe nucleare şi să plănuiască exterminarea perşilor din vecinătate, numai pentru că aceştia nu recunosc holocau$tul.

Dacă tot am adus vorba de **perşi, a căror masacrare (75.000 de morți, un număr uriaş pentru o răfuială petrecută înainte de Hristos) este aniversată de evreii zilelor noastre în sărbătoarea *Purimului***, iată că perşii au dat glas "suspiciunii" enunțate mai sus, în mod oficial.

Poate că nu a ajuns până acum la urechile dvs., dar agenția Mediafax, pricipalul furnizor de ştiri din România, a citat surse de la Teheran, după agenția ILNA. Potrivit acestei agenții, **Iranul a protestat față de Comitetul Internațional Olimpic (CIO), în legătură cu caracterul rasist al simbolului Jocurilor Olimpice din 2012:**

"Utilizarea cuvântului Zion pentru elaborarea logoului JO-2012 este un act revoltător. Din nefericire, vedem că viitoare ediție a JO se confruntă cu o gravă provocare din cauza spiritului rasist al unora [...] Dacă CIO nu ia măsuri pentru rezolvarea acestei probleme, aceasta ar putea afecta participarea la JO a mai multor țări, între care şi Iranul, care insistă pe un anumit număr de principii şi valori", afirmă preşedintele Comitetului Olimpic Iranian, Mohammad Aliabadi, într-o scrisoare către preşedintele CIO, Jacques Rogge.

Acuzația oficială din partea Iranului a fost catalogată drept "surprinzătoare", dar mai priviți o dată desenul. Scrie "Zion", sau nu?!

Suntem îngrijorați de gravitatea pregătirilor militare care se fac pentru ocuparea Iranului de către americani, slugile evreilor sionişti, la care participă şi aşa-zisul stat român dirjiat de slugile slugilor evreilor sionişti.

Avem baze americane, avem americani care, când beau prea mult, ucid români fără a fi traşi la răspundere - încă o dată amintim de basistul de la "Compact", Teo Peter.

Avem trupe israeliene care efectuează exerciții militare pe teritoriul României, după cum am mai scris cu ocazia accidentului aviatic din 26 iulie 2010, petrecut lângă Fundata, în jud. Braşov. Mai mult, cu ocazia respectivului accident, s-a dat de înțeles că se fac exerciții în munții noştri deoarece condițiile ar fi asemănătoare cu cele din Iran!

Aşadar, **statul Iran, una dintre ultimele insule libere de iudaism de pe planetă**, s-ar putea să nu mai reziste mult. Cum să mai participi la Jocurile Olimpice, sau cum să le boicotezi, dacă nu mai exişti?! În schimb, provocați de ofensa băsesciană a instalării scuturilor americane anti-rachetă, cu un ultim efort, urmaşii lui Darius ar putea să ne dea o lovitură de care respectivele scuturi (experimentale!) nu ne vor apăra. **Dar, până atunci, diplomația persană mai găseşte timp să spună lucrurilor pe nume, în timp ce turma mondială tace cu capul plecat adânc la pământ.**

***

"Democrația" rusă ajunge din urmă SUA

Cum de am putut să nu fim cu ochii pe "poporul frate sovietic"!? ***Cum ne-a putut trece prin cap că Statele Unite şi Uniunea Europeană sunt bastioane deja ocupate de iudaismul mondial, în timp ce Rusia a fost "uitată"?***

Nu ştim dacă alinierea urmaşilor URSS la standardele "moderne" s-a petrecut în paşi mici sau dintr-o lovitură, dar îi vedem acum pe ruşi apropiindu-se de stadiul penultim al Apocalipsei **(*):**

(*) Am spus "stadiul penultim al Apocalipsei" deoarece, într-un larg curent de opinie la care subscriem, stadiul ultim se consideră a fi generalizarea implantului cu cip în mână sau în frunte. Cardul universal reprezintă, fără îndoială, doar o etapă premergătoare.

Conform unui comunicat al agenției Rador din 28 februarie a.c., citat şi de site-ul www.svobodanews.ru, **preşedintele Rusiei a dispus introducerea în Rusia, începând cu 2012, a <u>cardului electronic universal</u> al cetățeanului.** Bomba a fost aruncată de Dmitri Medvedev în cadrul unei şedințe a Comisiei pentru Modernizare şi Dezvoltare Tehnologică. Numele comisiei sună la fel de promițător şi inofensiv ca şi "Technology, Entertainment and Design", conferința din oct. 2010 la care miliardarul evreu Bill Gates şi-a dezvăluit cu nonşalanță participarea la planurile de reducere a populației planetei.

Cardul universal al robului rus va deveni practic singurul act, folosit nu doar la cumpărături, plata taxelor, a impozitelor etc., ci şi ca permis de conducere şi poliță de asigurare.

Carte de credit, card de sănătate, buletin, paşaport, toate într-unul singur ciob de plastic... Oare Sf. Ioan o fi auzit limba rusă în timpul viziunii sale?

Nu vrem să insinuăm că, împotriva aceluiaşi obiectiv malefic, protestele din România ar fi avut până în prezent vreun efect real. Departe de noi asemenea gând! În ultimă instanță, nici măcar grecii (sugrumați acum de FMI), sau sârbii, care încă nu au terminat de reconstruit după bombardamentele lui Bill Clinton, nu au, pe termen lung, o şansă reală de a evita semnul apocaliptic. I-am numit pe aceştia, pentru că în Grecia şi Serbia s-a manifestat o opoziție cu adevărat vehementă, nu bombănit pe la colțuri, cum a fost cazul în țara noastră. Dar, pe lângă ruşi, credem că România sau alte state de la periferia UE, aşa îngenuncheate cum sunt, constituie adevărate modele de spirit civic!

În fond, cireada din Rusia a fost principalul ciocan cu care iudaismul a vrut să strivească întreaga omenire, aruncând-o în bezna comunismului!

Ca să aveți o comparație între americani şi ruşi: la americani măsurile dictatoriale se iau sub flamura "luptei împotriva terorismului", în timp ce la ruşi în numele "modernizării şi dezvoltării tehnologice"... Lămuriți-ne dvs.: care sunt mai tâmpiți? (Apropos de uneltele de comunizare a lumii în al doilea război mondial, nici cu americanii nu ne este ruşine!)

Nu credem să urmeze mişcări semnificative de protest în țara de unde au pornit cu succes Lenin şi Stalin (alias Ulianov şi Djugaşvili). De asemenea, cel mai probabil, implementarea deciziei nu va întâmpina nici dificultăți "birocratice" sau "de criză". Pentru înrobirea oamenilor se vor găsi totdeauna bani suficienți. Pe scurt, avem aproape certitudinea că, din 2012, câteva sute de milioane de oameni de la răsărit vor purta actul electronic unic.

Cu mai puțin de un secol în urmă, Rusia continua să fie ultima orânduire creştină de pe Pământ, dar... timpul trece!

***

Argentina condamnă oficial FMI

Am tot răguşit criticând monstruoasa cămătărie practicată de Fondul Monetar Internațional asupra pensionarilor şi amărâților din România. Oare de câte ori l-am denunțat pe Jeffrey Franks ca asasin economic şi gropar al României? Iată că acum, când acesta şi-a îndeplinit misiunea cu succes, pregătindu-ne încă cincizeci de ani de "epocă de aur", avem satisfacția amară de a ni se recunoaşte punctul de vedere ca fiind purul adevăr, în *"Cotidianul"* de miercuri, 2 martie 2011.

Fiți pe pace: "Cotidianul" nu scrie nimic de tipul "iată cine a ştiut de la început: redactorii de la Cuvântul Legionar au avut dreptate". Oricum, nu ne arogăm meritul de a fi fost singurii sau primii care au spus lucrurile în față, mai erau şi alții care strigau alături de noi - tot în pustiu. Cazul "Cotidianul" este, însă, unul special. Această publicație, care încă mai supravietuieşte decimării presei din 2010, are un nume cât se poate de sonor în țara noastră şi un cuvânt cu greutate asupra opiniei publice. **Faptul că sarcina de a lovi făţiş în maşinațiunile sinistre ale FMI este preluată şi de presa "mare" este simptomatic: situația este atât de gravă, încât nu mai poate fi ascunsă.**

Articolul *"Asasinul economic Jeffrey Franks a ucis şi economia Argentinei"* se leagă de un eveniment de maximă importanță în actuala situație.

Demnitarii argentinieni, observând recentele manevre ale Fondului cu Grecia, au ieşit la tribună şi au denunțat repetarea aceloraşi măsuri de austeritate şi subjugare care duseseră Argentina la un pas de moarte. **Se menționează cât se poate de clar că actuala revenire a economiei argentiniene a fost reuşită numai după totala respingere a planului FMI.**

***"Rețeta FMI pentru Grecia este aceeaşi ca pentru Argentina înaintea prăbuşirii din 2001: scăderea salariilor şi creşterea impozitelor"*,** afirmă Jorge Remes Lenicov, ministrul argentinian al Economiei în 2002, în timpul celei mai grave crize economice din istoria țării.

Un alt fost ministru al Economiei, Roberto Lavagna (2003-2005), cu o importantă contribuție în stabilizarea economiei argentiniene, declară: *"FMI nu a tras nici un învățământ din criza argentiniană, nu a învățat nimic şi emite pentru Grecia aceleaşi recomandări ca pentru Argentina în 2002, cele pe care noi le-am respins abia în 2003, iar după ce nu le-am mai aplicat şi am căutat soluții bune, altele decât cele impuse de FMI, a urmat redresarea"*. Ambele cuvântări au fost ținute în februarie a.c.

Nu credem că, în anul de grație 2003, figura porcină a d-lui Franks a părăsit Argentina cu un zâmbet în colțul gurii; dimpotrivă, expresia acestuia trebuie să fi fost un rictus oribil. De frustrare, că şi-a ratat misiunea (de îngenunchere definitivă a statului sud-american) şi de durere fizică, dacă i-or fi dat şi un picior un fund!

Dar de învățat, atât FMI, cât şi Franks însuşi, au învățat din plin: acum îşi ştiu mult mai bine lecția, dovadă că în România lucrurile merg ca pe roate.

(continuare în pag. 5)

Zig-zag prin Nordul Bucovinei

CERNĂUȚI – HOTIN – STOROJINEȚ - HERȚA (IX)

(continuare din numărul trecut)

„Socoteala de acasă nu se potriveşte cu cea de la târg" spune un vechi proverb românesc.

După cinci zile în care am vizitat în lung şi-n lat cele mai importante localităţi şi monumente istorice sau culturale din Nordul Bucovinei, am considerat încheiat raidul turistic şi eram pregătiţi să ne întoarcem la Bucureşti, nu înainte de a ne lua rămas bun şi de a mulţumi pentru informaţiile şi îndrumările date, colegilor din cele două redacţii ale ziarelor româneşti amintite.

Ei şi-au exprimat însă regretul că nu am văzut şi **câteva biserici seculare româneşti**, mai greu însă de vizitat întrucât nu se află amplasate pe drumurile principale din **regiunea Cernăuţiului** şi, mai ales, pentru că nu posedam o hartă turistică care să ne indrume spre aceste locuri.

Un ziarist s-a oferit să facă pe ghidul şi să ne călăuzească spre aceste obiective, nominalizând câteva printre care, şi pe cea mai frumoasă biserică, anume aceea din Crişciatic.

(Reîntors la Bucureşti am avut şansa ca un prieten să-mi împrumute **o carte** excepţională, scrisă de **Laurenţiu Dragomir** şi intitulată: ***„Monumente istorice şi de arhitectură din ţinutul Cernăuţilor***", apărută în urmă cu 11 ani la Ed. "Eminescu", bogat ilustrată, şi care mi-a fost de mare folos în precizarea etapelor istorice în cadrul articolului.)

Biserica din Crişciatic

Şi iată-ne pornind la drum spre nordul ţinutului Cernăuţilor, pe un drum internaţional, bine întreţinut, care duce la Nistru.

Trecem de oraşul Cozmeni (acum se cheamă Kiţmani) şi ajungem în comuna Zveniacin, unde, din centrul ei, un drum nemodernizat, greu accesibil, urcă dealul, ajungând până în dreptul staţiei de relee TV. De aici se merge per pedes, pe o potecă îngustă care duce pe o coastă stâncoasă şi înaltă de 200 m, pe malul Nistrului, unde se găseşte schitul şi bisericuţa din Crişciatic. Priveliştea este impresionantă: se vede Nistrul cu meandrele sale şi casele oamenilor de pe malul opus.

Cocoţată pe stânca înaltă, biserica este acoperită de un „tunel" format din crengile fagilor seculari.

Un preot tânăr ne dă câteva explicaţii în limba ucraineană pe care ni le traduce ziaristul din Cernăuţi, şi astfel aflăm că **în 1991 a fost redeschisă, oficiindu-se din nou slujbe regulate după o pauză de mai bine de o jumătate de secol.**

Istoricul acestui superb lăcaş de închinăciune îl aflăm din cartea lui Laurenţiu Dragomir, întrucât nu l-am putut găsi, aşa cum era normal, afişat lângă intrare.

În a doua jumătate a sec. al XVIII-lea, în 1766, **un negustor român, Teodor Preda Hagiul,** a ridicat pe acest loc o biserică din piatră brută, **fapt consemnat de uricul domnului Moldovei, Grigore Ioan Callimachi** (1767-1769). Alt uric, tot din anul 1768, îi aminteşte pe **proprietarii pământului: Mihai şi Constantin Talpă, Grigore Botez, Ion Cozma, fost căpitan la Iaşi, postelnicul George Talpă, toţi locuitori ai comunei învecinate, pe nume Repujineţ.** ***În această comună mai dăinuia o şcoală moldovenească, desfiinţată la începutul sec. al XIX-lea de austrieci.***

În prezent, comuna este locuită în întregime de ucraineni, astfel că numai bisericuţa din Crişciatic stă mărturie peste timp, dovedind că în momentul ocupării Bucovinei de către austrieci existau aşezări curat româneşti pe malul Nistrului, la graniţa de Nord a Moldovei.

Bisericuţa schitului Crişciatic, înălţată în anul 1766, poartă hramul Sf. Ioan Teologul. Are un plan dreptunghiular de mici dimensiuni, un turn clopotniţă cu pridvor la parter - ***formă larg răspândită în arhitectura bisericească moldovenească din sec. al XVII-lea.*** Uşile metalice ferecate de la intrarea principală a lăcaşului şi de la clopotniţă au fost executate şi montate de Hagi Tudor, fiul ctitorului bisericii. Pe aceste uşi sunt inscripţionate următoarele: *„Hagi Teodore sin Preda ctitor"* şi *„Anul Domnului 1766"*.

În perioada interbelică biserica a suferit lucrări de restaurare, cheltuielile fiind suportate de fondul bisericesc ortodox român din Bucovina. Astfel, în anul 1924 s-au efectuat lucrări de reparaţii la pereţii din zidărie ai lăcaşului, iar în 1936 s-a restaurat interiorul bisericii precum şi iconostasul, a cărui pictură, deşi refăcută în anul 1832 de către boierul Dimitrie Macronski, era înnegrită de fum şi praf. De asemenea, s-au înălţat lângă izvorul schitului un platou de piatră şi o cruce pentru sfinţirea apei (slujbă care, din cauza locului strâmt din biserică, se oficia sub cerul liber).

Făcând acest succint istoric al bisericii din Crişciatic, plin de românism, este explicabil de ce autorităţile ucrainene ocolesc, în mod voit, trecutul secular al acestui sfânt lăcaş de închinăciune, ignorat şi supus degradării datorită închiderii lui în perioada 1944-1991.

Biserica din Vasilău

Nu departe de Crişciatic, tot pe malul Nistrului, am vizitat cea de-a doua biserică, cea din Vasilău.

Monumentul este construit din zidărie lucrată cu piatră de râu aleasă din stâncile de pe malul înalt al Nistrului, fiind înălţat de **românul Enache Tabără**, în anul 1835, ale cărui embleme şi iniţiale, „E.T.", se mai pot zări şi astăzi pe frontispiciul faţadei lăcaşului.

Satul Vasilău era în trecut o veche aşezare de răzeşi moldoveni, de el amintind documente din anii 1633 şi 1759.

Biserica din Vasilău a fost sfinţită în ziua de 8 sept. 1837, având un Liturghier tipărit la Iaşi în 1859 şi un Irmolghion cu note muzicale occidentale, tipărit la Lvov în 1709.

În jurul bisericii, pietrele de mormânt şi crucile amintesc de slujitorii români ai lăcaşului din acele timpuri.

Astăzi comuna Vasilău este locuită de ucraineni, numai ctitoria lui Enache Tabără şi crucile cu inscripţii româneşti din cimitir amintind, peste secole, de existenţa populaţiei româneşti pe aceste meleaguri, din cele mai vechi timpuri.

Biserica din Căliceanca

Înapoi spre Cernăuţi şi ne oprim în apropierea lui, la Căliceanca, pentru a vizita cel de-al treilea obiectiv, biserica „Adormirea Maicii Domnului".

Ea datează din 1783 şi a fost înălţată iniţial în Cernăuţi, dar construcţia din lemn a fost desfăcută şi apoi transportată în Căliceanca în 1876, stând mărturie peste timp despre trăinicia meşterilor lemnari moldoveni.

Aşezată pe un soclu de piatră, bisericuţa ***conservă vechiul tip de plan moldovenesc,*** fiind alcătuită din pronaos, naos şi altar. Bârnele din lemn ale pereţilor sunt îmbinate la capete în „coadă de rândunică". Acoperişul este înalt, asigurând prin pantele sale repezi o protejare optimă a pereţilor de apele provenite din precipitaţii.

Biserica din Roşa

Tot de la Cernăuţi am plecat în altă direcţie, spre comuna Roşa.

Aici, în anul 1768, mai mulţi ctitori: Constantin Ionaş, Constantin şi Lazăr Grecu, Stanislav Grigoraş, Ion şi Vasile Zamca au înălţat o biserică din lemn.

În perioada 1930-1931 şi această bisericuţă, ca şi cea din Căliceanca, a fost strămutată (dar aceasta tot în cadrul aceleiaşi comune, Roşa), în locul numit „la Holm", şi repusă în funcţiunile sale fireşti.

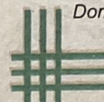
Dar în Rosa există şi o biserică măreaţă din piatră şi cărămidă, ridicată în 1900, purtând hramul Sf. Arhangheli Mihai şi Gavril. Ea are faţadele exterioare frumos ornamentate cu fâşii alternative ce imită cărămida aparentă şi zone tencuite.

(continuare în pag. 13)

Emilian Georgescu

CE-AȚI PIERDUT DIN VEDERE (continuare din pag. 3)

Atâta numai că respectivii argentinieni încă mai invocă presupusele bune intenții ale bancherilor internaționali, prin urmare ei nu înțeleg ce înseamnă succesul în viziunea FMI.În realitate, **redresarea Argentinei a fost pentru acești nemernici un eșec, iar prăbușirea României este o reușită. Asasinul reușește când victima moare, nu când se vindecă!**

Totuși, crezându-i sau nu de bună credință pe cei din delegația condusă de tânărul și promițătorul Jeffrey Franks, argentinienii le-au respins "soluțiile". **Au luat propriile măsuri, care au dat roade** (nu fără o grea suferință: ai lui Franks făcuseră și acolo, înainte de a fi trimiși la plimbare, un rău imens). Și nici așa, Argentina nu a scăpat de belele: au avut parte de o instabilitate politică și monetară de pomină, cu o inflație-gigant. După ce a plecat Franks, trântind ușa, în locul lui a sosit Organizația Mondială a Sănătății, ca să sterilizeze femeile argentiniene prin odioasa campanie de vaccinare din 2006, despre care am mai scris.

De asemenea, tot din anii crizei argentiniene datează și începutul cultivării extensive de soia și porumb modificate genetic în această țară. ***Se spune că acest derapaj grav al agriculturii a ajutat la depășirea blocajului economic, Argentina fiind astăzi un exportator important pe plan mondial. Cu alte cuvinte, și-a scos gâtul din ghilotina FMI și a nimerit cu el în jugul Monsanto...***

Tot în articolul despre asasinul economic, "Cotidianul" menționează și legătura lui Franks cu o societate secretă temută: "The Order of Saint Anthony", patronată de Sf. Anton din Egipt, înfrățită cu celebra "Skull and Bones". Un singur comentariu dorim să facem: Sf. Anton din Egipt (251-356), cunoscut mai ales ca Sf. Antonie cel Mare, nu poate fi protectorul acestor blestemați. Numele pe care și l-au ales este o impostură incalificabilă și nu cinstește, ci ofensează nemăsurat numele celui socotit părintele monahismului creștin.

Dacă cei mai mulți președinți ai SUA au făcut parte din "Skull & Bones", despre marii economiști ai planetei se spune că au aparținut Ordinului St. Anthony. "Skull & Bones" și Ordinul St. Anthony activează sub oblăduirea Illuminati și se pregătesc să conducă noua ordine mondială.

Toate aceste lucruri apar, în publicația mai sus pomenită, cu un caracter prezumtiv, pline de "se spune că", "s-ar părea că" și altele de acest fel. Însă până mai alaltăieri nimeni nu ar fi îndrăznit nici să murmure despre așa ceva: **orice aluzie făcea automat parte din "teoria conspirației", fiind întâmpinată peste tot cu batjocură, în timp ce, acum, personalități tot mai cunoscute și ziare serioase încep să spună că *"s-ar putea să"*.**

Totuși, chiar dacă ne găsim într-un climat în care **tot mai multe adevăruri scapă la lumină**, când **disperarea multora devine libertatea de pe urmă**, ne facem griji pentru soarta "Cotidianului". O altă revistă, care înainte se scotea în tiraje mari și se găsea oriunde, a ales în cele din urmă să scrie despre lucruri "tabu", iar acum nu mai primește nici o subvenție și abia de mai apare - ia-o de unde nu-i! (Am numit aici publicația "Lumea", pe care noi o citim și o respectăm.)

Așadar, marele "economist" Franks, uns cu toate alifiile de către ordinul lui scârbos de **"iluminați"**, și-a luat catrafusele din **Argentina**, ca să poposească în **Ecuador**, și apoi în **Paraguay.**

Iar, înainte de a deveni conducătorul efectiv al României, s-a mai ocupat și de Ucraina, adus acolo tot de niște "portocalii", din aceia de care îi plac evreului George Soros.

Pe unde a trecut, a lăsat o dâră groasă de ruină și sărăcie.

Ex-miniștrii din Argentina nici nu au vorbit de România, ci doar de Grecia, pentru că **la greci sunt valuri masive de proteste peste proteste, în timp ce în România se tace mâlc!** Prin urmare, suferințele românilor nu sunt de notorietate internațională, acoperirea lor mediatică este o bagatelă. Însă noi suntem aproape de greci și știm mai bine ce raport este între situația Greciei și cea a României. Criza și "austeritatea" pe care le suportă grecii, cu intense mișcări de revoltă, nu sunt aproape nimic față de GENOCIDUL din România!

Cât despre banii de la FMI, aceștia oricum nu au ajuns să cârpească nici una dintre fracturile grave ale economiei românești, ci au trecut direct la băncile-mamă din Occident, prin mâna și pe spezele "statului" român. **Străinul a dat, străinul a luat, românul plătește, românul plătește și dobândă, românul plătește și dobândă la dobândă...** Prin urmare, sectorul bancar, 100% filiale de bănci străine, a răsuflat ușurat, trimițând chiar și bani înapoi în Occident, iar acum se mai trezește și câte un insolent din Franța să ne felicite că la noi "nu este criză"!!

Cu ocazia decorării mega-masonului Mugur Isărescu cu Ordinul Legiunii de Onoare, pe 2 martie a.c., ambasadorul Franței la București, Henry Paul, l-a felicitat pe acesta în felul următor: *"Instituția dvs. a exercitat și exercită un control vigilent asupra sectorului bancar, gestionând în mod funcțional rezervele minime obligatorii ale băncilor, atât în cantitate, cât și în calitate, ceea ce a permis menținerea, în cursul crizei, a lichidității pieței interbancare.* ***Mulțumită acestei politici inspirate, România nu a cunoscut criza financiară, spre deosebire de alte țări."*** **(!!!??)** (www.bursa.ro, 7 martie 2011). **Nu mai are rost să insultăm inteligența d-lui ambasador, a făcut-o el însuși.**

Ne cerem scuze, era cât pe ce să uităm că un rest semnificativ din fondurile pe care le-am garantat cu capul a ajuns, totuși, în buzunare "românești": este vorba de conturile clientelei politice a actualei puteri... deși nu credem să fie prea mulți etnici români printre ei, nici că aceștia și-ar ține banii în România. Prin urmare, pe plaiul nostru mioritic a rămas doar praful de pe tobe.

Actualmente, vecinii noștri din Ungaria doresc să nesocotească "povețele înțelepte" ale bancherilor evrei. Ați văzut și dvs. ce scandal internațional planează asupra acestei țări. De ce credeți că se întâmplă una ca asta?

Îi interesează pe babuinii de la Bruxelles extremismul maghiar, în sensul manifestării agresive a iredentismului anti-românesc?

NU. De ce le-ar păsa?

În schimb, îi sperie "extremismul" maghiar al emancipării economice, pe care noi îl considerăm legitim și chiar bine-venit, ca model pentru propria noastră țară.

***

INTRE RAȚIUNE ȘI ABJECȚIE (continuare din pag. 2)

"Din păcate" se pare că rezultatul este invers și clamata relație dintre BOR și Mișcare este o încercare de diversiune; relațiile tocmai de aceea sunt declarate încâlcite, că nu se precizează adevărul; relația a fost mult mai mult decât poate exprima acest cuvânt, dar în sensul spiritual, și o relație cu slujitorii Bisericii, nu cu ierarhii sau cu conducătorii. Și aceasta din cauză că și atunci, ca și acum, oficialitățile laice erau pe post de opresor față de Mișcare.

Mii sau poate zeci de mii de preoți simpli au sprijinit Mișcarea Legionară, întrezărind în ea singura cale de izbăvire al poporului român. Participarea unor înalți ierarhi la înmormântarea eroilor din Spania, Ionel Moța și Vasile Marin, de exemplu, a fost făcută cu aprobarea patriarhului, care, probabil, și-a dat seama că ar fi fost împotriva mersului istoriei adoptarea altei poziții la momentul respectiv.

Citez în continuare: *"Un lucru este clar: acea perioade tulbure din istoria noastră națională a arătat foarte clar că orice tentativă de a suprima violența prin violență (a se vedea politica păguboasă și represaliile sângeroase ale regelui Carol al II-lea împotriva Mișcării Legionare) nu duc la altceva decât la o radicalizare încă și mai mare a fundamentalismelor".*

Această frază lungă referindu-se la "terorismul" Mișcării Legionare poate fi la aprecierea oricui un prim pas spre recunoașterea și consemnarea tristei realități și anume că, de fapt, Mișcarea a fost o victimă a terorii de stat instituite de rege la lamentările "lacrimogene" ale amantei regale - am numit-o aici pe Elena Wolf-Lupescu, fără doar și poate reprezentanta, executanta într-un anumit sens, a intereselor evreiești ale timpului.

Și acum o frază scurtă de un interes excepțional pentru infirmarea afirmațiilor în legătură cu **geneza Legiunii: *"Orice mișcare fundamentalistă este o reacție la problemele lumii în care trăim"*; a se sublinia!!** Iată, pentru prima oară de când am început "să deschid ochii" asupra tot ce a reprezentat și reprezintă Mișcarea Legionară, văd formulată în câteva cuvinte justificarea apariției legionarismului ca "o reacție la problemele lumii în care trăim", deci o chestiune absolut firească, de neînlăturat.

Și o primă concluzie: Mișcarea Legionară trebuie să apară din nou "ca o reacție la problemele lumii în care trăim"!!

Ar fi o mișcare **la fel de firească acum ca și atunci!**

Să mizăm pe firesc?

Și cităm în continuare: ***"Ortodoxia românească contribuie în acest moment la procesul de menținere a identității naționale"***.

Ce denotă această afirmație: în primul rând faptul că există forțe care încearcă să distrugă "identitatea națională", forțe cu care "ortodoxia românească" luptă, faptul nespecificat aici este că lupta se dă între creștinism ca ideologie și dușmanii creștinismului, și bineînțeles, nu se face relația cu ideologia legionară care are la bază preceptele creștine.

Cităm: *"Atenție însă, o privire asupra anilor 30 arată că* ***orice mișcare fundamentalistă întemeiată religios și politic are tendința de a pregăti****, ca pe un as în mânecă,* ***o contraelită capabilă să-și asume poziții importante în politică, administrație, media, arte, etc."***

Acest avertisment care sună ca un fapt negativ, ca un semnal de alarmă, **ar trebui să îngrijoreze pe cine? Pe o clasă politică bolnavă de hoție, corupție, politicianism** și lipsa celui mai elementar interes pentru soarta țării și a poporului român!

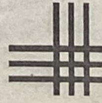
Și acest lucru este prezentat ca un potențial pericol, când el este de fapt un deziderat național?

Și ultimul citat: ***"Dar este evident că trecutul și memoria Mișcării Legionare a devenit, mai nou, un "trecut utilizabil"****; totul este ca el să nu devină un model și o bază pe care să se poată construi iarăși "salvarea" României, din mâinile unui inamic invizibil".* Închei citatul și comentez două lucruri: ghilimelele de la "trecut utilizabil" încearcă să explice contradicția în idei creată mai departe de "totul este să nu devină un model", mai clar: **ar fi utilizabil, dar cu "schimbări pe ici pe colo, prin părțile esențiale!"**

Mai este de comentat afirmația *"din mâinile unui dușman invizibil"*: **normal că trebuie să te declari "chior" pentru că altfel ar trebui să numești dușmanul și "ți-ai dat foc la valiză". Dușmanul este din ce în ce mai vizibil, mai direct, mai radical în pretenții.**

În încheiere, mă declar în continuare nedumerit: publicarea acestui articol în "Revista 22" va rămâne pentru mine - și poate și pentru alții - un mister; bineînțeles că nu vom suspecta în veci "redacția" de bune intenții la adresa Mișcării Legionare! Oricum, având în vedere "buna noastră creștere", le mulțumim și îi asigurăm că vom redeveni cititori ai revistei, chiar cu riscul de a ne umple de venin de cele mai multe ori.

TOLERANȚĂ DEGRADANTĂ

Îşi poate cineva închipui că evreii, în numele "reconcilierii", ar ajunge vreodată să ridice o statuie lui Hitler?!

Poate crede cineva, oricât de beat ar fi, că nemţii ar permite ridicarea unui monument în onoarea celor care i-au bombardat? (Amintesc faptul că, în urmă cu câţiva ani, la inaugurarea Catedralei restaurate "Frauenkirche" din Dresda, a participat şi regina Angliei, ca simbol al "reconcilierii dintre combatanţi"; a întâmpinat-o însă o masă uriaşă şi compactă de oameni – peste o sută de mii - care au stat tot timpul ceremoniei complet nemişcaţi, într-o tăcere absolută, înfricoşătoare, purtând pancarte mari pe care se putea citi: "***Nu uităm şi nu iertăm***"!)

Ei, bine, în Bucureşti, în parcurile Cişmigiu şi Kiseleff autorităţile române au ridicat două monumente în onoarea aviatorilor americani care au murit în aprilie 1944 în timp ce bombardau capitala!

Iar la Arad există "Statuia Libertăţii" în Parcul Reconcilierii, care îi reprezintă pe cei 13 generali unguri responsabili de campania de exterminare în masă a românilor. Cei 13 generali au fost executaţi pentru trădare, la Arad, în 1849, în urma deciziei Curţii Marţiale austriece. Dar patruzeci de ani mai târziu, în vremea Ungariei Mari, li s-a înălţat o statuie care să-i preamărească. A fost demontată la iniţiativa guvernului Ion Brătianu, în 1924 (pentru că era locul de adunare al secuilor care manifestau împotriva reîntregirii României, cerând trecerea Transilvaniei la Ungaria).

Monumentul a fost însă reinstalat de Adrian Năstase în 2004 - asta după ce, pe vremea când era în opoziţie, protestase vehement împotriva reinstalării ei, argumentând foarte documentat.

Nimeni şi nimic nu a obligat - şi nu putea să oblige statul român - să reinstaleze monumentul unor generali care au masacrat 40.000 de moţi.

Dar şi mai revoltător e faptul că în timp ce în Ungaria se comemorează cei 13 generali – numiţi "martirii ţării", aceştia sunt omagiaţi şi la Arad, cu participarea oficialităţilor române! De ce? Pentru că absolut toate partidele care au fost la guvernare până acum nu s-au putut susţine la conducere prin forţe proprii şi au apelat la UDMR, astfel încât România post-decembristă i-a avut mereu pe maghiari la cârmă, pornind de la guvernarea PSD şi ajungând până cea PDL-istă de azi. Maghiarii şi-au impus astfel punctele de vedere, profitând de tăcerea laşă şi interesată a politicienilor români.

Unde duce asemenea atitudine servilă?

Să dăm doar **patru exemple**, dintre cele mai recente:

1. "Paşaportul, vă rog!"

Anul trecut, în iulie, Traian Băsescu a fost întâmpinat la descinderea sa în oraşul Tuşnad Băi pentru întâlnirea cu premierul Ungariei, de către **un individ îmbrăcat într-un tricou imprimat cu harta României fără Transilvania şi Banat**, având o pancartă pe care scria extrem de citeţ: ***"D-le Băsescu, paşaportul, vă rog!"***

Individul nu era nimeni altcineva decât **Csibi Barna,** funcţionar la Direcţia Finanţelor Publice Harghita şi, în timpul liber, şef al organizaţiei paramilitare "Plutonul secuiesc" din Garda Maghiară. **Îl vom întâlni jumătate de an mai târziu, spânzurându-l simbolic pe Avram Iancu** în centrul oraşului Miercurea Ciuc.

Comentariul presei? Derizoriu! Iată-l: "Spre norocul său (al individului în cauză – n.n.), zidul gărzilor de corp care-i croiau drum prin mulţime l-a împiedicat pe Traian Băsescu să observe parncarta şi pe purtătorul ei pe care, de altfel, câţiva sepepişti îl ţineau, discret, la distanţă. Aşa că şeful statului s-a delectat doar cu câteva aplauze răzleţe şi fluierături aşijderea..." (ziarul "Gândul", 25 iulie 2010).

Dar de ce Procuratura nu s-a autosesizat? Conform art. 30, alin. 7 din Constitutia Romaniei: "***Sunt interzise de lege*** *defăimarea ţării şi a naţiunii, îndemnul la război de agresiune, la ură naţională, rasială, de clasă sau religioasă, incitarea la discriminare,* ***la separatism teritorial***". **Ori, ce altceva a făcut Csibi Barna, purtând harta ciuntită a României şi invitaţia sfidătoare, decât incitare la separatism teritorial?**

2. Şi pentru că românii sunt toleranţi, pentru că autorităţile sunt mai mult decât indiferente – atunci când nu de-a dreptul trădătoare, **pe 15 ian. 2011 dl. Barna a încercat să organizeze o "manifestare" (culturală, vezi bine) în care să-l "judece" pe Eminescu** pentru atitudine antimaghiară, în scopul de a-şi susţine schimbarea denumirii străzii din Miercurea Ciuc care poartă numele geniului nostru naţional.

Deşi a primit aviz nefavorabil din partea Comisiei de avizare a manifestărilor publice din cadrul Primăriei, Csibi Barna a sfidat acel aviz (şi îl vedeţi în fotografia alăturată). A primit doar o biată amendă, când ar fi trebuit să fie cercetat penal pentru defăimarea simbolurilor româneşti (căci ce altceva reprezintă Eminescu?)! (De altfel, nici Patapievici, care mai este şi director al Institutului cultural Român n-a avut nici cea mai mică neplăcere din cauza defăimării nu numai a lui Eminescu, ci a însuşi poporului român...)

3. La sfârşitul anului trecut, de 1 Decembrie, un scandal de proporţii a izbucnit in Ungaria după ce oficialii români din această ţară au obţinut permisiunea directorului Teatrului Naţional din

Budapesta pentru a sărbători aici **Ziua naţională a României, politicienii maghiari considerând "o provocare" gestul românilor** pentru că 1 Decembrie coincide cu pierderea, de către Ungaria, a Transilvaniei. (Asta deşi, la 1 decembrie 1918, Adunarea Naţională de la Alba Iulia a adoptat o Rezoluţie care confinţea unirea Transilvaniei cu Romania....) Ca atare, autorizaţia dată pentru sărbătorirea zilei de 1 Decembrie în acest spaţiu a fost retrasă! Iar oficialităţile române s-au resemnat imediat, fără un scâncet: s-au încruntat ungurii. Şi cum să-şi permită să-i supere ei pe fraţii maghiari care îi ajută la jecmănirea ţării?

4. Spânzurarea unei păpuşi reprezentând pe Avram Iancu, erou naţional al românilor, simbolul îndrăgit al Ardealului. În centrul oraşului Miercurea Ciuc. Cu ocazia aniversării zilei naţionale a Ungariei, pe 15 martie a.c. Spânzurarea – fie ea "simbolică" şi făcută de o persoană oarecare – a unui erou naţional îndrăgit, al unui luptător pentru libertate, nu poate decât să reamintească atrocităţile comise de unguri ori de câte ori au avut ocazia, ca şi lipsa de reacţie a autorităţilor române.

Şi dacă ungurii s-au simţit lezaţi pentru că aniversăm un fapt istoric cât se poate de real, de concret, recunoscut de întreaga Europă, şi au protestat la nivel oficial, ce atitudine ar trebui să aibă românii – tot la nivel oficial! – pentru batjocorirea simbolurilor naţionale?

Comentariile de pe net dau o imagine destul de clară despre cum privesc românii lucrurile:

"Trebuie să înţelegem ca ROMÂNIA este locuită de ROMÂNI, nu de unguri, maghiari, saşi, ţigani sau alte naţionalităţi.

Dacă locuiesc aici, sunt cetăţeni ROMÂNI, şi trebuie OBLIGATORIU să vorbească, să înveţe şi să trăiască ROMÂNEŞTE."

"Să o spânzur eu pe moaşă-ta că ţi-o tăiat buricul în loc să-ţi taie capul, ghibole! Te iubesc... cu flexu."

"Pe cei din guvern şi parlament ar trebui să-i spânzure ungurii, să ne scape de ei"!

"Băi, da tare le-a mai tras-o Iancu, de nu-l uită ăştia nici după sute de ani!"

"Ce nu puteaţi face atunci aţi reuşit acum, după zeci de decenii, spânzurând o păpuşă din cârpe. Vă cam plac cârpele..."

"Credeţi că ei sunt de vină? Nu, domnilor, toţi suntem de vină: ştiţi voi că în Harghita nu poţi să te angajezi dacă nu ştii limba maghiară?

Ştiţi că statul român, ca să te angajeze în Harghita, te obligă să ştii limba maghiară?

Cine ar putea aplica legile statului Român dacă persoanele investite cu exercitarea acestor legi sunt vorbitoare de limba maghiară?..."

"Eu propun să-l spânzurăm pe Horthy.

Sunt curios ce reacţie ar avea atunci UDMR, PDL, PSD, PNL, R.M. etc."

"Românii nu mai au sânge să-şi ceară drepturile şi să îşi apere cultura şi neamul..."

"Mai grav e altceva: ***de ce este tolerată activitatea Gărzii Secuieşti (sau maghiare) în România, când până şi în Ungaria această organizaţie este interzisă?****"*

"Autorităţile române dorm în cizme, când din zi în zi tot mai clar ies în evidenţă manifestări iredentiste. Când se vor trezi, când vor începe să comită atentate?! Sau, poate, nici atunci..."

Întrebat ce părere are despre manifestarea conaţionalului, Laszlo Borbely, ministru al guvernului român, s-a abţinut, mulţumindu-se să transmită felicitări tuturor maghiarilor – deci felicitându-l, indirect, şi pe Barna!

Din toate cele de mai sus se desprinde clar faptul **că acţiunile lui Barna nu sunt ale unui nebun izolat, ci reflectă atitudinea oficialilor unguri** faţă de români! Iar scârboasa mascaradă recentă arată **ce fel de istorie predau ungurii** –: care sunt, totuşi, cetăţeni români! - elevilor la şcoală, şi, nota bene: la şcoala din România!

Asta înseamnă să nu controlezi manualele de istorie şi să accepţi să se predea istoria în limba maghiară...

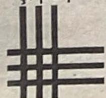
"Felicitări" ungurilor pentru aceste performanţe, ruşine românilor că acceptă această situaţie!"

În final, un mic amănunt: pe data de 6 aprilie 2010, Parchetul de pe lângă Tribunalul Harghita a început urmărirea penală împotriva aceluiaşi Csibi Barna, pentru manifestare antisemită! De ce? Pentru că a pus un panou în faţa unui supermarket din Miercurea Ciuc, inscripţionat în limba maghiară: „Ruşine să-ţi fie, iar ai cumpărat de la evrei!"

Reiese extrem de clar faptul că **autorităţile române nu sunt dispuse să apere decât interesele evreieşti în România.**

Orice manifestare <u>naţionalistă</u> românească e taxată ca un atentat grav la valorile democraţiei europene, în timp ce orice gest <u>extremist</u> unguresc e tratat cu maximă îngăduinţă. Dovadă e faptul că măsurile împotriva recidivistului Barna (oricum, foarte blânde, la nivel de şicană, nu de pedeapsă conform legilor în vigoare) au fost luate abia după ce a explodat opinia publică românească.

Nicoleta Codrin

MANIPULAREA LA COTE MONSTRUOASE

Ne-am săturat până în gât să vedem tineri alienați care nu mai ies din casă pentru că "stau cu prietenii pe internet", vorbesc pe chat sau își omoară zile, săptămâni și ani cu jocuri în rețea. Toate aceste mizerii înlocuiesc până și relațiile umane cele mai elementare, mascând, sub aparențe de comunicare, traumele celei mai însingurate generații din istoria umanității.

Vedem și noi, desigur, că "a trăi în prezent" înseamnă a face alegerile prezentului. Dacă alegi altceva, "trăiești în imaginar", iar asta nu este "cool".

Autorul acestor rânduri își poate permite oricând, cu anumite sacrificii, libertatea de a aleage "altceva" și de a privi cu nepăsare mirarea celor din jur că *"Nu ai cont Facebook? Cum, nu ai nici telefon mobil?! Ceee?? Nu te uiți la televizor?!"* Dar când vine vorba de copii, se înțelege că ei nu se bucură de o asemenea libertate. Un fapt indiferent pentru un adult: excluderea din anumite cercuri pentru motive atât de frivole, poate deveni un handicap serios pentru un copil. **Individualitatea și mersul împotriva curentului nu sunt ușor de explicat unui puști, care ia tot ce vede în jur drept "normal".**

Așa că dilema pe care o au de înfruntat părinții este înfiorătoare (ne referim aici la cei lucizi, care nu înghit pe nemestecate orice le oferă "viața"): ***lăsăm copilul să își distrugă mintea în fața televizorului, sau îl marginalizăm, obligându-l să fie singurul de la școală care nu știe ce se întâmplă în vreun serial idiot?*** *Lăsăm copilul să se intoxice cu toate chimicalele de pe piață, sau ceilalți îl vor arăta cu degetul că este mai sărac decât ei?*

Lista ar fi interminabilă, pentru că, iertați-ne dacă repetăm lucruri la mintea cocoșului, aproape tot ce are de oferit "minunata lume nouă" care se încheagă sub ochii noștri, este nociv într-un fel sau altul. În general, a fi în pas cu moda seamănă din ce în ce mai mult cu a te sinucide!

Deci sărim numeroasele porcării de care se poate lovi un copil care a avut cruda soartă de a se naște tocmai în această epocă, pentru a ne referi la cea mai recent apărută. Spunem "cea mai recentă", nu și "ultima". De unde atâta "optimism"? Mai urmează, Doamne păzește!

Înșelăciunea site-urilor de "socializare"

Rețelele de socializare, acele site-uri unde incredibil de mulți oameni își închipuie că stau la taifas cu prietenii, în timp ce de fapt își strică ochii într-un monitor, s-au îmbogățit cu încă un exemplar. **Noua găselniță, destinată copiilor de la 6 la 10 ani, se numește "Togetherville".** În engleză, ***"together"*** înseamnă ***"împreună"***, iar ***"ville"*** **face aluzie la un *sătuc* idilic.**

Ideea unui cartier (sătuc, dacă doriți) liniștit ca un cimitir, în care toți copiii stau în blocuri, în camerele lor, "împreună" pe internet, ne dă un fior macabru.

Ghicitoare din popor: cum se numește cea mai mare **rețea de spionaj** din lume? Răspuns: ***"Facebook"***.

Ei bine, ***"Togetherville"*** este **varianta pentru copii** a monstruosului ***"Facebook"***.

Înființat în 2010, **site-ul a fost de curând cumpărat** de liderul mondial în spălarea pe creier a copiilor, compania **Walt Disney.**

În ultimii ani brand-ul Disney a depășit cu totul sfera inițială a producției de desene animate, cu care se ocupa masonul fondator. **Compania are acum posturi de televiziune, reviste, jocuri pe calculator etc.** Iar, mai nou, are și "Togetherville", site-ul care va avea grijă ca până și copiii cu stomac rezistent la surogatele alimentare McDonald's să devină obezi, prin sedentarism.

Prestigiul, absolut nemeritat, de care încă se bucură **Walt Disney,** chiar și după ce **au fost demascate mesajele subliminale din toate producțiile lor cinematografice,** va face ca mulți părinți să își lase copiii să se înscrie în "Togetherville". "Dacă Disney se ocupă cu așa ceva, atunci nu poate să fie rău, nu-i așa?"

Mai mult, site-ul promite părinților un control infailibil al așa-ziselor legături pe care și le fac copiii în rețea, prin mijlocire și aprobare pas cu pas, menținând relațiile online numai în sfera grupului de copii și adulți cunoscuți și în viața reală (colegi, vecini și părinții lor). Înscrierile se fac numai cu numele propriu, utilizatorii neputându-se ascunde sub un nume oarecare ales, cum se procedează pe alte site-uri.

În plus, se oferă "garanția" că pe "Togetherville" nu există publicitate pentru copii. Acea publicitate care ne umple de greață pe posturi TV pentru copii, cum ar fi Jetix - proprietatea ghici cui? ... a companiei Walt Disney!

Bine, pe site nu apare așa ceva, dar de aici și până la a crede că nu există alte forme de control mental ar fi un drum foarte lung. Și să nu uităm că acest fenomen este mult mai grav în cazul copiilor mici: în ciuda aparentei lor îndărătnicii, sunt cei mai deschiși la orice tip de manipulare.

În cele ce urmează, vă oferim mostre din prezentarea pe care administratorii Togetherville o fac propriei lor creații. Nu vom pune peste tot ghilimele, dar ceea ce citiți nu este o calomnie: **pur și simplu, ei cred că se laudă cu niște lucruri care în realitate sunt absolut sinistre.** La urma urmei, de aceea vă dăm sursele de informare, ca să vă uitați și dvs.: ziare.com, 28 febr. 2011 și site-ul Togetherville)

Copii "în siguranță" pe internet

Așadar, "Togetherville" este un tip nou de comunitate online, special gândită pentru copiii de la 6 la 10 ani (se pot înscrie și până la 13 ani, dacă vor).

Se mimează experiența unui site de socializare pentru adulți, doar că este potrivit vârstei, și monitorizat de părinți. *"Vreți să știți cea mai bună cale de a menține siguranța online a copilului dvs? Implicați-vă în ea."*

Până aici, am citit deja mai multe tâmpenii decît propoziții!

Nu există "comunitate online": o grămadă de autiști care au în comun același viciu nu reprezintă, de fapt, o comunitate. Veți fi de acord că pe bieții copii nu-i unește absolut deloc timpul pierdut în fața calculatorului, ci îi separă (de viața reală). Tot prin aceeași greșeală semantică, grupul clienților Vodafone era numit într-o reclamă mai veche "cea mai mare comunitate mobilă" - o alăturare de cuvinte absolut nepotrivite. Niște oameni inteligenți, dar perfizi, compun slogane cretine și mai ales cretinizante.

Apoi, când auzim de "un tip nou", de fapt ne gândim la "experimental".

Vreți să se facă un experiment mental pe copiii voștri? Și de către cine, tocmai de cei care au umplut "Lion King" de imagini sexuale ascunse!

"Experiența" unui site de socializare este un nonsens: reprezintă exact timp omorât, în care se barează calea către orice experiență umană, acest lucru fiind perfect valabil și pentru adulți.

"Monitorizarea de către părinți"... Hai să fim serioși, nu are nici o valoare: suntem convinși că **Disney angajează psihologi competenți care nu au probleme în a înșela vigilența unor părinți obișnuiți - dacă presupunem că aceștia chiar își bat capul să urmărească zi de zi așa-zisa activitate online a copiilor.** Iar asta, de cele mai multe ori, nici nu se întâmplă, pentru că este un lucru inimaginabil de plictisitor.

Părinții acceptă pur și simplu asigurarea că totul va fi bine, "că doar e Disney, firmă serioasă", și își văd de treaba lor. **Are societatea asta neosclavagistă grijă să-i țină pe toți atât de ocupați, încât să nu mai aibă timp să se gândească la nimic,** nicidecum la copiii lor!

Pe de altă parte, chiar și fireasca necesitate ca părinții să-și supravegheze copiii devine în acest caz odioasă, un fel de ***"big brother".***

În viața reală părinții își cunosc copiii, le înțeleg fiecare gest, pentru că există o comunicare reală, nu au nevoie să îi spioneze cu camere de luat vederi. Dar în "viața online" toate acestea dispar, cu excepția **camerei de luat vederi care devine principiu universal.** Nimeni nu mai cunoaște cu adevărat pe nimeni!

Relații online... între părinți și copii!

Mai departe. ***"Togetherville face relațiile online între părinți și copii ușoare, amuzante și sigure".*** Tâmpită propoziție, poate credeți că ne-am îmbolnăvit cu capul! Ca să nu vă închipuiți una ca asta, reproducem varianta originală, în engleză: *"Togetherville makes* ***parenting online*** *easy, fun and safe."*

Interesant concept, acest ***relații <u>online</u> între părinți și copii!*** Este un fel de spovedanie prin corespondență, sau ca și cum cineva ar mirosi o floare printr-o mască de gaze... De ce nu puteți fi părinți pur și simplu, de ce tocmai "părinți online"? ***Locuiți cumva în România, iar copiii dvs. se duc la o școală din Australia?***

Explicația este simplă: se ia de bună ideea că "viața online" este un fapt inevitabil, ba chiar firesc și bun.

Prin urmare, dacă puștii tot stau cu orele pe internet, de ce nu i-am încuraja să frecventeze un loc unde îi putem spiona mai bine?

Greșit, total greșit. **Viața online nu este un dat, ci o opțiune.**

Cineva cât se poate de rău intenționat face un experiment nenorocit, de care puteți și aveți și obligația să vă scutiți copiii, dacă nu și pe dvs. înșivă.

Accesul rapid la informație este un lucru în general benefic, însă **mutarea relațiilor umane pe internet este alt lucru, inevitabil distrugător.**

Cetățenii digitali

Altceva: **"Togetherville" este conceput să acopere trei domenii-cheie: exprimare** (artă, muzică, desene, cadouri, mesaje), **distracție** (filme, videoclipuri, jocuri) **și educație** (citit, matematică, aplicații instructive). Se adaugă aproape zilnic posibilități noi pentru a menține interesul copiilor. *"Oferim copiilor tot ce se găsește mai bun pe internet, în timp ce le încurajăm comportamentul pozitiv online, ajutându-i pe părinți să crească* ***o generație de buni cetățeni <u>digitali</u>."*** Din nou – atenție! - nu am tradus prost: în engleză sună exact așa: "a generation of good digital citizens"!

Ar fi multe de comentat, dar esențialul este următorul: acest site se folosește de însăși teama părinților de efectul navigării libere pe internet asupra copiilor, de aceea se pune de atâtea ori accentul pe "siguranță", "conținutul cel mai bun" și monitorizarea atentă.

Conținut bun... adică nu explicit pornografic, fără scene sângeroase, fără morți și răniți. În rest, sub masca inocentă a mașinuțelor, animalelor și floricelelor drăgălașe, se poate ascunde orice! **"Togetherville" vrea să preia cât mai mult din viața copiilor, bazându-se pe credulitatea sau nepăsarea părinților.** Cei mai mulți dintre aceștia nici nu au fost educați să fie părinți, așa că își cedează bucuroși atribuțiile, ca să-și poată "trăi viața", în sensul denaturat în care se tot face reclamă acestei expresii. Este ca și cum li s-ar spune: *"De ce nu ne lăsați pe noi să vă creștem copiii, iar voi să vă vedeți de grijile voastre? la uitați ce orfelinat online de toată frumusețea: veselie, jocuri, comunicare..."*

Cât despre **"cetățenii digitali"**, avem două **întrebări.**

Prima: *Cetățenii cui, ai cărei țări?*

România va avea cetățeni digitali? UE? Sau noua ordine mondială...

Ori, poate, internetul are nevoie de cetățeni?

Se poate merge la Ambasada Internet, pentru a obține dublă cetățenie, interneto-română?

Ne-am putea muta definitiv pe internet, cu o infirmieră care să ne hrănească corpul imobilizat la pat, printr-un tub de perfuzie...

A doua întrebare ne preocupă, culmea, și mai mult pe noi, cei care l-am mai citit și pe Sf. Ioan Teologul: ***Cetățenii digitali vor avea cip pe frunte, sau pe mâna dreaptă?***

Ștefan Hâncu

Carte legionară

”CUM AM COMPUS CÂNTECELE LEGIONARE” - NELU MÂNZATU - - *TEXT INEDIT ÎN ROMÂNIA* - (IV)

(continuare din numărul trecut)

Aştern aceste rânduri la o vârstă înaintată, către apusul vieţii. Iată dece le atribui un caracter oarecum testamentar. Cum e şi natural, la vârsta mea se priveşte în viitor cu ochii trecutului. Evocările scrise simplu, lapidar, îmi dau şi astăzi fiorul evenimentelor deosebite.

Actualmente sunt un ieşit din rânduri, un independent. Dar nu voi renega nicicând că în tinereţe am fost cuprins de vraja Mişcării Legionare.

Nu am comis delicte sau infracţiuni la legile onoarei, nici atunci când în fruntea Societăţii de Radio, controlam întreaga viaţă muzicală şi o bună parte din politica ţării.

Eram atât de penetrat de necesitatea sacrificiului spre binele poporului, încât am început reformele cu mine însumi. Ca director general aveam cea mai mare leafă din România, - pe lună 200.000 lei, în timp ce ministrul Propagandei care tutela Radiodifuziunea, societate privată, primea doar 34.000 lei lunar. Toţi predecesorii mei se bălăciseră în fondurile publice. Din spirit de echitate mi-am redus salariul la 30.000 lei lunar, deci sub acela al ministrului Propagandei. Am chemat pe Nichifor Crainic, care era preşedintele Societăţii de Radio şi primea 90.000 lei lunar pentru o activitate redusă la zero, cât şi pe ceilalţi membrii ai consiliului de administraţie, şi le-am redus la toţi veniturile proporţional, echivalându-le cu noua mea leafă. Au acceptat, dupăce le-am explicat că este imoral ca să speculăm o instituţie de domeniu public. In acelaşi spirit anti-social, directorul general avea şi cea mai mare gratificaţie la sfârşit de an. Am suprimat-o definitiv, dând premii doar portarului şi modeştilor impiegaţi, pornind de la cei mici.

Când am plecat în misiune cu subdirectorul general inginer Ştefan Iacobescu în Germania şi Italia, consiliul ne-a votat o impresionantă sumă, spre a face faţă împrejurărilor. Dar pretutindeni am fost invitaţii guvernelor respective, încât înapoiaţi în România, am depus intactă în casa Societăţii de Radio, suma ce ne fusese destinată şi care ne aparţinea de drept. Consiliul de administraţie reunit în şedinţă extraordinară mi-a exprimat elogii, menţionând că decând e Ţara Românească nu se mai întâmplase un fapt similar. Am răspuns că noi legionarii militām în numele unei alte mentalităţi şi că ceeace făceam eu în sectorul ce conduceam, practicau şi alţii în sfera lor de activitate, spre a da exemplul unei noui vieţi naţionale, sub semnul cinstei şi răspunderii personale.

Am interzis să se cânte de orchestre sau discuri, orice muzică compusă de mine, în afară de cântecele legionare. (Toate orchestrele lăutăreşti se înghesuiau să-mi interpreteze muzica, spre a-mi câştiga simpatia). Am redus apoi personalul instituţiei la strictul necesar. Societatea de Radio cu peste o mie de impiegaţi, devenise un fel de casă de toleranţă în timpul fostelor administraţii. Dacă vreo personalitate din viaţa publică, - miniştri, deputaţi, senatori, etc. - avea o amantă frumoasă, o gratifica numind-o într'o sinecură la Radio. Evident, erau şi mulţi funcţionari responsabili, ce munceau din greu.

Când în 1940 la Berlin am descins la Hotelul Kaiserhof, unde mi se rezervase un apartament de către guvernul german, au început des-de-dimineaţă să sosească ofertele, deoarece voiam să cumpăr un nou post naţional de emisiume. Mai toate fabricile de specialitate îmi ofereau un comision important, spre a le acorda preferinţa. Neobişnuit cu şperţul, am respins categoric propunerile, decizând a cumpăra aparatele postului naţional în Italia, la întreprinderea Marelli din Milano, unde m'am mulţumit a primi în dar o mică agendă şi un creion.

Poate că cetitorului i se vor părea lipsite de modestie cele afirmate, însă rog a fi crezut că totul s'a întâmplat aşa precum scriu, din via dorinţă de a schimba ceva în mentalitatea coruptă a ţării. Dacă ar fi trăit Codreanu, gândul meu fusese acela de a-i cere să mă numească primar în cel mai năpăstuit cătun din Maramureş, spre a-l transforma în sat model, precum făcuseră Ion Mihalache cu Topolovenii sau generalul Ion Manolescu cu Breaza. Nu visasem portofolii ministeriale sau mari posturi de comanda.

Adeziunea mea la Mişcarea Legionară poate fi explicată din mai multe puncte de vedere.

Deşi născut la Bucureşti, eram fiu de transilvăneni. Părinţii mei, foşti cetăţeni austro-ungari, fugiseră în Vechiul Regat de urgia stăpânirei maghiare, trecând pe jos graniţa în munţii Branului pe la Juvala. Tatăl meu dobândise prin parlament cetăţenia română. **Văzusem cu ochii mei în copilărie teroarea exercitată de autorităţile ungureşti asupra elementului românesc. Eram deci receptiv la lupta contra opresiunei şi îmbibat de setea de libertate.**

Apoi, toată copilăria noastră se desfăşurase în spirit naţionalist. In clasele primare se instaurase organizaţia para-militară Micii dorobanţi, în care ni se inculca iubirea de patrie. Armata era venerată, demnă urmaşă a eroilor din Răsboiul Independenţei. Mai târziu, în 1916 ca cercetaş de răsboi, luasem parte activă la drama frontului de luptă, fiind trimis în Moldova la un spital de campanie, cu calitatea de instrumentar la sala de operaţie. Aş putea spune că nu am avut copilărie, trecând direct la adolescenţă, deoarece frontul de luptă spulberase privilegiile copilăriei. Recucerirea Ardealului ne insuflase tuturor un spirit de naţionalism exaltat. Patria şi Libertatea erau supremele aspiraţii.

Crescut în asemenea atmosferă, **saltul la Legiune nu a fost lung. întâlnisem acolo oameni decişi a lupta, un tineret necorupt, dornic de a se sacrifica spre binele ţării.** Desigur că astăzi toate aceste elemente apar anachronice ori absurde. Azi se tinde la federaţii de State sau Continente. Dispare amorul de patrie.

Am întâlnit în Legiune figuri de legendă, fără **egal.**

<u>Au năvălit apoi şi uscături după victoria din 1940</u>.

Furtuna i-a împrăştiat pe toţi, ucigând pe cei mai buni.

Cu ei în minte, am compus imnurile sau **marşurile. Cântece de luptă, simple, spre a putea fi uşor reţinute de massa ţărănească sau muncitoare, evitând alteraţiile tuturor cântecelor de massă.**

Cu aceste melodii pe buze au pierit secerate de pistoale şi mitraliere superbele figuri ale Mişcării.

Cu aceste melodii pe buze au intrat dincolo de lume, mărşăluind spre marea apoteoză: ***"Sfântă tinereţe legionară / Cu piept călit de fier şi sufletul de crin ..."***

Este apăsător a supravieţui trecutelor glorioase întâmplări. Mă simt străin şi voi muri între străini. *"In zbor trec peste mine anii, Departe-ntre străini mă frâng..."* Un cântec ce azi sună ca un adio...

- sfârşit -

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

CÂNTECUL CĂPITANULUI

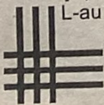
In ţara cu mănoase lanuri
Restrişti căzură şi blestem.
Plâng triste pasările-n ramuri
Codrii se frâng şi ape gem,
Că-n temniţa cu ziduri grele,
Stă Căpitanul ferecat;
In ocna lui, printre zăbrele,
Nici cer, nici stele nu străbat.

REFREN:
Căpitane, Căpitane,
Neamul plânge cu amar;
Căpitane, Căpitane,
Ţara mi te cheamă iar.

Dar de ce-mi zace-n suferinţă
Şi-n ger viteazul Căpitan?
E pentru sfânta lui credinţă
Şi pentru sfântul lui alean.
L-au azvârlit în închisoare
Ca să mi-l frângă chinul greu;
C-a vrut din neam să facă soare,
Din ţară, verde curcubeu.

Ard ochii lui în bezna rece
Ca doi luceferi mari, verzui;
Prin gândul lui un viscol trece,
Ca Oltul fierbe gândul lui...
Spărgând robii şi închisoare,
Peste furtunile de-acum,
Sub pas de fulger şi vâlvoare
Să calci năpârcile din drum.

Ascultă plânsul, Căpitane,
Te cheamă dragii legionari.
Din pumnul greu tu fă ciocane
Şi sfarmă zidurile tari:
Cătuşa sparge-o, lanţul frânge
Şi mergi pe veac biruitor ...

MARTIRII DIN TEMNIȚELE COMUNISTE

Nu poți vorbi de martiri fără să fi atins o umbră de impostură. Cauza stă în uriașa distanță care separă stilul nostru de viață de pragul de suferință pe care îl cere sfârșitul martiric. Teoretic vorbind, fiecare din noi poate spune ceva ingenios, ba chiar ceva cu dichis retoric, pe marginea temei martirajului; de pildă, putem face distincții subtile sau putem isca fine nuanțe teologice, dar **pe dinăuntru, în intimitatea noastră, nu cred că vreunul din noi se pricepe cu adevărat la martiri.** Eu, unul, mărturisesc din capul locului că nu am stofă de martir.

Cu alte cuvinte, e ușor să definești martirul, mai greu e să intri în pielea lui, caz în care orice discuție trebuie să plece de la recunoașterea unui handicap: că există o incompatibilitate de fond între treapta pe care noi suntem și rangul de atrocitate cerut de condiția de martir.

Mai mult, contrastul dintre psihologia unui martir și mentalitatea lumii actuale e atât de mare, încât tema pare a fi vetustă și de-a dreptul calpă. Nu suntem în ton cu epoca, de vreme ce ne-am adunat ca să vorbim despre martiri. Mai potrivit ar fi fost să vorbim despre vedete sau despre politicieni.

Se înțelege că exagerez, tocmai din nevoia de a sublinia importanța temei.

De fapt, moralul unei nații se măsoară după felul cum știe să cultive memoria martirilor și eroilor ei.

Mai mult, de amintirea lor atârnă gradul de întreținere a curajului la scară colectivă.

Ce spun acum pare scos dintr-un manual de ditirambi gratuiți, dar ține de mizeria epocii acesteia ca lucrurile serioase să pară a fi iremediabil atinse de o indelebilă tentă emfatică.

Ne bălăcim zilnic într-un derizoriu atât de molipsitor, încât, prin contrast, abordarea unei teme sobre lasă impresia unui act patetic și găunos.

Cunosc intelectuali cărora li s-a inoculat atât de bine convingerea că a vorbi despre martiri e pierdere de vreme, încât, dacă ar trebui să deschidă gura despre ei, s-ar simți stânjeniți.

Mai mult chiar, s-ar simți inhibați, ba chiar strâmtorați, și asta fiindcă știu că ***există un panoptic european a cărui menire este să supravegheze pe cei care nu acceptă să gândească la comandă.***

Și fiindcă știu că sunt supravegheați, prin glasul acelor intelectuali se manifestă autocenzura de tip temător.

Irlandezul C.S. Lewis spune în autobiografia sa, *"Surprins de bucurie" ("Surprised by joy. The shape of my early life")*, că ***„acolo unde lipsește curajul, nici o altă virtute nu poate supraviețui"***.

Mizeria ideologică a epocii în care trăim este că s-a ajuns ca, pentru a vorbi de martiri, să fie nevoie de curaj. Iar când e vorba de martirii români care au murit în închisorile comuniste, nu-ți mai trebuie doar curaj, ci de-a dreptul un dram de sminteală. Și dacă e așa, să vorbim atunci cu precădere de martirii români din timpul comunismului.

Spuneam că e ușor să definești martirul: cel care primește moartea în numele unei credințe, asta însemnând că esența martirului e religioasă.

Un laic democrat nu are înțelegere pentru martiraj, în concepția lui, martirul fiind o victimă idioată care se chinuie degeaba, cu ochii ațintiți la o himeră. De altminteri, opinia curentă pe care o întreține actualul panoptic este că martirii au fost niște bieți nenorociți care au crăpat fără nici un rost, și de aceea îi putem lesne da uitării. Cu alte cuvinte, nu pierdem nimic dacă tăcem în privința martirilor.

În realitate, dacă îi uităm pe ei, ne uităm fundamentul pe care stăm, ne uităm rădăcinile.

Dar religioasă fiind, esența unui martir nu se poate manifesta decât în interiorul unui tipar etnic.

Creștinește vorbind, și se pare că acesta e orizontul spiritual al acestei mese rotunde, orizontul religiei lui Hristos, **<u>etnia</u> nu este mântuitoare, dar e <u>obligatorie în apariția unui martir</u>. Din acest motiv nu există martiri universali, tot așa cum nu există religii universale.** Fiecare comunitate își pomenește proprii săi martiri și ar fi absurd să-i ceri

unui om de altă națiune să se apropie de ai tăi cu aceeași grijă cu care o faci tu. Căci a vorbi despre martiri e un fel de a te întoarce la rădăcina cea mai bună a etniei tale.

Etimologic vorbind, cine se sprijină pe rădăcinile etniei sale e *radical* (din latinescul *"radix" = "rădăcină"*, care a dat și vocabula *„radical"*), adică are o bază pe care stă.

(N. n.: Deci, a fi "radical" nu înseamnă a fi "extremist", nu are sens peiorativ așa cum se încearcă azi să ni se inculce ideea!)

Și nu numai cine stă pe o bază are o identitate radicală pe care și-o recunoaște spontan. Când știi că înaintea ta a fost un Mircea Vulcănescu, un Costache Oprișan sau un Vasile Motrescu, pupila cu care îți privești identitatea e mult mai tonică și mult mai îndrăzneață. În fond, atâta onoare avem în noi, câtă amintire a martirilor și eroilor întreținem. Se înțelege, e vorba de o onoare suprapersonală, dar ea nu este cu nimic mai prejos de cealaltă onoare, cea individuală, ce atârnă exclusiv de persoana mea.

Revenind, nu se poate închipui un martir fără Dumnezeu și fără nația sa.

Paradoxul creștinismului este că, deși bătaia sa mântuitoare e universală, punctul lui de plecare e etnia sau nația.

E ca și cum, privind la bolta cerească, n-o poți face decât stând cu picioarele pe-o matrice genetică.

Din acest motiv ***nu există martiri pentru cauza planetară, un soi de victime la altarul amintirii, cărora să se închine toată umanitatea.*** Nu există martiri universal recunoscuți de toată suflarea Pământului. **În schimb, există martiri naționali,** a căror putere simbolică se mărginește la granițele unei țări. De aceea idealul conviețuirii europene este ca fiecare națiune să respecte martirii celorlalți, în virtutea unei politeți de sobră ținută curtenitoare. Ține de o elementară politețe să respect partea radicală a ființei celuilalt, adică rădăcinile lui. Din nefericire, idealul acesta nu va fi atins niciodată, drama ivindu-se în clipa în care ce-i martiric pentru mine devine dușman pentru altul, situație în care resentimentele și discordiile sunt inevitabile. ***Mai mult, astăzi asistăm la o competiție martirică, un fel de concurență în materie de simboluri ale suferinței omenești.*** Sub acest unghi miza e ridicolă: fiecare vrea să eclipseze suferința altora, când ar fi destul ca fiecare s-o recunoască pe a celuilalt.

Mai mult, azi ne izbim de niște obtuze instanțe constrângătoare, un fel de cenzori ideologici cu alură intransigentă, care ne interzic, grație unei arogante pedepsitoare, să vorbim de proprii martiri în propria țară. Acești cenzori ne împiedică să vorbim despre rădăcini în propria țară, supraveghindu-ne și explicându-ne că radicalismul e un păcat. Iar ce se întâmplă în România se întâmplă în fiecare țară din Europa.

Sunt fundații și ONG-uri anume plătite pentru a preîntâmpina ca valoarea națională adunată în pielea unui martir să fie celebrată în mod oficial.

În România fenomenul e curent în privința deținuților politici pe care cenzorii îi repudiază pe motiv că au fost fasciști, legionari și nedemocrați. Despre ei nu avem voie să vorbim decât condamnându-i, de parcă martirajul are legătură cu ideologia.

Să ne amintim că, în actele de întemeiere a UE, creștinismul nu este recunoscut ca religie fondatoare, să ne amintim apoi de campaniile de denigrare a fețelor bisericești din Germania, Anglia sau Franța, pentru a ne da seama că lucrurile se leagă: aceleași eminențe care privesc cu ostilitate creștinismul se opun comemorării martirilor naționali în cadrul unor ceremonii cu tentă oficială.

Și atunci merită să **mă întreb: *Ce supără atât de mult la fenomenul martiric, de a ajuns să fie obiectul unei cenzuri?***

Cred că sunt TREI MOTIVE care fac din figura martirilor o prezență nedorită.

PE PRIMUL l-am spus deja: **apartenența politică** a unora dintre martiri. **(n. n.: *legionarii*!)**

Foarte bine, numai că în conceptul de martir nu intră nota culorii sale politice. Este perfect indiferent cărui partid a aparținut martirul, de vreme ce statutul cu pricina e dat de trei atribute: cauza religioasă, pecetea etnică și îndurarea morții.

AL DOILEA MOTIV ține de nedelicatețea crudă pe care o presupune ideea sacrificiului. **Să vorbești despre spirit de sacrificiu în epoca consumului este un detaliu indecent,** aproape o dovadă de proastă creștere. În tot cazul, e un semn de lipsă de abilitate strategică să faci apologia martiriului în astfel de vremuri.

Cum să spui că, în situații-limită, martirul poate fi un model de conduită, reabilitând ideea că isprăvile durabile nu se pot face decât prin jertfă? **Ar însemna să faci apologia ascezei și eroismului** într-o epocă a valorilor hedoniste, atitudine nu doar inabilă, dar mai ales nerentabilă.

AL TREILEA MOTIV este că **moralul unei comunități crește pe spinarea martirilor: altfel calci pe stradă când știi că te tragi din oameni ca Vasile Motrescu sau Costache Oprișan.** Pur și simplu, îți crește buna părere despre tine ca subiect aparținător al unei țări.

În schimb, părerea mea despre mine sărăcește nespus câtă vreme nu știu că asemenea oameni au existat.

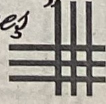
Vasile Motrescu a fost un **partizan din munții Bucovinei,** care a lăsat cel mai tulburător **jurnal** despre ce înseamnă viața în munți, în condiții de hărțuire permanentă. A fost executat în 1958, dar din detaliile jurnalului reiese foarte bine stofa lui de **martir creștin, nu doar de erou,** și acesta este motivul pentru care vorbesc despre el în cadrul temei martirilor.

Costache Oprișan (n. n.: legionar) a fost cel mai chinuit deținut politic din închisorile comuniste, victima predilectă a lui Eugen Țurcanu la penitenciarul din Pitești. A murit la Jilava în 1958, în condiții înfiorătoare, dar a murit mărturisindu-și credința în Hristos. **E cazul cel mai impresionant de intelectual care a trecut de la filosofie la Hristos în urma chinurilor îndurate.**

(continuare în pag. 13)

- SORIN LAVRIC – *"Nevoia de martiri"* – din cartea *"Mărturisitorii"* -

Pagină realizată de Cuibul "Vlad Țepeș"

OBLIGAȚI SĂ NE HRĂNIM CU OTRĂVURI

Când ați citit despre **revolta din 2006 a unor provincii din India împotriva otrăvirii cu Coca Cola și Pepsi Cola**, pe care le-au interzis pentru un scurt timp, ce ați simțit? Că indienii sunt bravi și puternici? Probabil. Dar dacă o țară cu peste un miliard de locuitori poate fi manipulată și **readusă la "calea cea bună" cu atâta ușurință**, mai degrabă ne-am îndoi.

Sau credeți că așa ceva nu s-ar putea întâmpla în Europa?

Greșit.

Într-adevăr, nu se întâmplă în Europa, însă numai pentru simplul motiv că **nici un stat european nu îndrăznește să facă ce au făcut indienii, nici măcar la nivel declarativ.** Nu iese nici un oficial important la tribună, să spună verde în față că el militează pentru scoaterea otrăvurilor ăstora în afara legii! Nici măcar vreun fel de Silviu Prigoană care să propună măcar schimbarea denumirii oficiale din "răcoritoare" în "sucuri cu pesticide" sau "băuturi cu compoziție necunoscută"... Nimeni!

Pentru cei care vor să mai savureze o dată dovezile de "libertate" și "autodeterminare națională", articolul "*SUA a amenințat India după ce aceasta a interzis comercializarea Coca Cola si Pepsi Cola*", de Mihai Vasilescu, republicat de curând și de noi, se mai poate găsi pe internet. Deocamdată.

Dar, dacă vorbim despre un lucru care "nu s-ar putea întâmpla în Europa", iată ceva foarte asemănător, care poate să se întâmple, ba chiar pare inevitabil.

Nu Coca Cola este, de data aceasta, derbedeul pus la colțul de rușine, care amenință că "o să se întoarcă el cu gașca lui [Guvernul SUA] și atunci o să vedeți voi", ci MONSANTO.

De fapt, acest nume, de care ne-am săturat și am dori să nu-l mai auzim niciodată, este doar principalul exponent al producătorilor de plante modificate genetic. Cu viitoarea ocazie vom da o listă cuprinzătoare, cu mărcile mai importante, ca să vă puteți feri și de produsele lor.

Cu toate asigurările date de slugoiul Valeriu Tabără, "Monsanto" a devenit o înjurătură în urechile multora, așa că acest nume nu va apărea niciodată pe ambalajul vreunui produs. Dimpotrivă, marele câștig al acestui colos comercial este că, prin adoptarea "Codex Alimentarius", toate produsele de acest tip se pot vinde fără a mai scrie "modificat genetic" pe ambalaj, nicidecum "Monsanto"...

Așadar, când fumați, când beți o Cola, mâncați un parizer sau vă bateți un cui în cap, măcar știți că v-o faceți cu mâna dvs. **Dar când faceți o mămăligă din porumb auto-insecticid Monsanto, vă puteți îmbolnăvi prostește, fără să știți nimic.**

Războiul buruienilor

Pentru că nu toate țările europene au miniștri chiar atât de corupți și de iresponsabili cum avem noi, în România, lucrurile s-au precipitat, ajungându-se la amenințări incredibile.

La sfârșitul lui 2007, francezii au îndrăznit să-i supere pe americani, interzicând pe teritoriul lor porumbul modificat genetic de la Monsanto. Sursa pe care o folosim este cotidianul britanic "The Guardian", cu articolul din 3 ian. 2011, "WikiLeaks: US targets EU over GM crops" (site-ul Wikileaks denunță că SUA a luat în vizor UE pentru refuzul culturilor modificate genetic).

Ambasadorul SUA la Paris, Craig Stapleton, recomandă țării sale să pună la cale o ripostă economică împotriva statelor care se opun dezvoltării biotehnologiilor:

"Echipa din Paris recomandă să pregătim o ripostă țintită, care să provoace neplăceri în Uniunea Europeană, de vreme ce este o responsabilitate colectivă, dar de asemenea focalizată parțial asupra principalilor vinovați. Lista acestora trebuie să fie bine determinată și sustenabilă pe termen lung, pentru că nu ne așteptăm la o victorie rapidă.

Riposta noastră va face cunoscut că actualul drum ales îi va costa foarte mult pe europeni și ar trebui să întărească vocile pro-biotehnologie din UE."

Ce vrea să spună acest prieten și partener de afaceri al lui George Bush Junior, torționarul așteptat cu mandat de arestare oriunde în afara SUA? (a se vedea articolul nostru din luna trecută)

Vrea să spună că Statele Unite pregătesc un război economic prin care să preseze economiile europene "vinovate" de neacceptarea buruienilor lor modificate genetic. Redacția a tradus cuvântul "vinovați" cu cea mai mare atenție (în original "culprits" = acuzați, inculpați, vinovați), deoarece la început nu ne-a venit să credem că acesta este sensul corect. **Absurditatea exprimării se apropie de domeniul cretinismului! *Cum poate fi un stat acuzat, inculpat sau vinovat că refuză să importe un produs?!*** De ce nu are Franța dreptul să interzică porumbul Monsanto, și, la urma urmei, de ce nu avea și India dreptul să interzică Coca Cola și Pepsi Cola? Care lege internațională, în afară de cea a junglei, condamnă așa ceva?

Cu aceasta, credem că se lămurește definitiv și inepția președintelui Federației Naționale a Producătorilor Agricoli din România,Viorel Matei, pe care l-am mai citat acum două luni, cu referire la cultivarea OMG în țara noastră: "[...] pentru că suntem într-o Uniune Europeană în care toate statele au aceleași drepturi, s-a transmis că decizia aparține fiecărui stat în parte. Deci totul depinde de noi." Adică, dacă totul depinde de noi și "decizia" noastră se întâmplă să fie un șut puternic în fundul producătorilor de buruieni toxice, o să se zburlească și la noi bau-bau din America. Noroc că Statele Unite nu ne pot împinge în prăpastie: suntem deja acolo.

Interesant este, adăugăm noi, că americanii nu și-ar putea permite îndeplinirea unor asemenea amenințări fără un sprijin masiv (zeci și sute de miliarde de dolari) din partea bancherilor evrei care i-au spoliat crunt în ultimul secol și cel mai mult cu ocazia actualei crize.

SUA continuă să aibă cea mai mare economie de pe planetă, dar și (probabil) cea mai bolnavă, menținută în viață prin artificii bancare.

Departe de noi să credem că americanul de rând, care nu mai are voie să cultive o brazdă de ceapă în propria curte, de dragul supraviețuirii Monsanto, ar dori să susțină și un război economic în același scop!

Nicidecum, nici nu ar fi în interesul lor, tot așa cum americanii nu au avut nici un interes să atace Japonia și Germania în al doilea război mondial. A fost atunci, ca și acum, un interes pur evreiesc. (Cum credeți că îi cheamă pe primii 50 de acționari de la Monsanto, Popescu!?).

America joacă după cum i se cântă, și cine greșește fie și un singur pas, o pățește ca Nixon sau Kennedy.

Dacă, prin absurd, vreun președinte de-al lor s-ar preocupa cât de cât de binele poporului american, încercând vreo mișcare independentă de marea finanță "internațională", în ziua următoare s-a zis cu el! Ca să nu mai spunem că falimentul SUA ar putea fi declarat oricând, cu surle și trâmbițe.

Pe scurt: da, americanii vor "obține" acest sprijin, de fapt vor fi chiar forțați să-l primească.

Întotdeauna de o promptitudine exemplară la îndeplinirea ordinelor evreiești, vor lovi economia statelor din Europa care refuză OMG de la Monsanto.

Iar pe bătrânul continent se aud deja "voci" foarte puternice în favoarea acestui flagel...

Presiuni asupra Bisericii Catolice

Oare Papa Benedict ar putea deveni el însuși o asemea "voce"?

Același articol din "The Guardian" menționează și o dezamăgire amuzantă a americanilor în relațiile lor cu *Biserica Catolică*.

Marele hibrid creștino-masonic plutește în derivă, într-un echilibru deosebit de fragil, dar încă mai are un cuvânt important de spus celor aproximativ un miliard de catolici existenți. Acestea sunt motivele pentru care **firme ca Monsanto acordă o deosebită importanță lobby-ului pe lângă diverși consilieri ai suveranului pontif.**

În mod curent Vaticanul are o atitudine mai degrabă defavorabilă proliferării OMG, însă cum ***"flexibilitatea" opiniilor ultimilor papi este de notorietate...***

În exemplul de față, diplomații americani au apelat la un important om de legătură al lor, cardinalul Renato Martino, șeful Consiliului Pontifical pentru Justiție și Pace, reprezentantul Papei la ONU.

Iată o declarație a unui ambasador american, citată de "Guardian" și de "Wikileaks":

*"Un delegat al lui Martino ne-a spus recent că **acest cardinal cooperase în ultimii doi ani cu Ambasada de la Vatican în chestiunea biotehnologiei, în scopul de a compensa criticile fățișe la adresa războiului din Irak** și a urmărilor acestuia, **pentru a menține relații bune cu Guvernul Statelor Unite.***

Potrivit sursei noastre, Martino nu mai consideră necesar să mențină această abordare."

Mare este perversitatea în diplomație, inclusiv în cea catolică! ***"Suntem împotriva măgăriilor pe care le faceți în Irak, domnilor americani, și suntem, de asemenea, împotriva răspândirii plantelor voastre otrăvitoare. Dar, ca să nu vă supărați prea mult pe noi, uite, vă înjurăm pe chestia cu Irakul, iar cu cealaltă o lăsăm mai moale, ok?"***

Ar mai putea cineva să creadă că Papa, liderul acestei organizații de nedescris, reprezintă un sol infailibil al lui Dumnezeu pe pământ!? Așa "negociază" Dumnezeu cu un păcătos? "Te văd că ești bețivan și curvar; uite cum facem: te las să le mai frecventezi din când în când pe distinsele doamne, dar, dacă te mai prind beat pe acolo, să știi că ne supărăm!" ?!

Motivul acestor manevre este, la nivelul declarativ, statutul de export strategic al SUA pe care îl au culturile modificate genetic. Cu alte cuvinte, ei s-ar manifesta fără scrupule, însă cel puțin într-un scop pur economic. Dar, după cum am mai arătat, **nu randamentul crescut al acestor culturi este principalul beneficiu urmărit, cât mai degrabă potențialul lor patogen, cu care sinistra elită mondială încearcă să mai "despovăreze" puțin planeta de creaturile bipede aflate în exces.**

Ca să vedeți că Monsanto calcă, într-adevăr, cu multă vrednicie, pe urmele frățiorului mai mare, Coca Cola, vă vom arăta și cum demonstrează această companie că produsele ei sunt sigure pentru consumatori. Sursa este o publicație online de prestigiu din SUA, "Huffington Post", cu articolul "Monsanto's GMO corn linked to organ failure, study reveals" ("***Porumbul GMO de la Monsanto asociat cu disfuncțiile unor organe, după cum arată studiile***"), din 12 ian. 2010.

"Huffington Post" preia date publicate în "International Journal of Biological Sciences", cu referire la trei varietăți de porumb Monsanto, "Mon 863, insecticide-producing Mon 810, and Roundup® herbicide-absorbing NK 603", care au fost deja aprobate pentru consum.

Ați înțeles în ce constau modificările genetice: în producerea de către planta însăși a substanțelor insecticide și ierbicide!

"Dragii noștri, v-ați descurcat, atâția ani, surprinzător de bine cu DDT-ul - acum suntem curioși cum o să vă meargă cu noile noastre grăunțe ale morții, cu pesticid inclus, la superofertă. Poftă bună!" **Gluma este glumă, dar cercetătorii de care vorbeam arată cât se poate de clar că șobolanii testați cu sortimentele respective de "porumb" s-au îmbolnăvit în masă, în special de ficat și rinichi:**

Monsanto a replicat prompt că respectivul studiu folosește "metode și raționamente defectuoase" și că nu se poate pune astfel la îndoială siguranța respectivelor produse. **(continuare în pag. 15)**

Ștefan Hâncu

Corespondență

PĂRERILE D-LUI CIUTACU (II)

(continuare din numărul trecut)

Împlinirea visului de secole al românilor nu s-a făcut cu uşurinţă, iar 1 decembrie 1918, la Alba Iulia, a fost doar începutul.

A urmat Consiliul Dirigent, Campania din Ungaria şi învingerea mişcării bolşevice a lui Bela Kuhn odată cu "plantarea opincii "în piaţa imperială din Budapesta.

Urcuşul a continuat cu pregătirea şi semnarea tratatului de pace de la Trianon (4 iunie 1920) şi încoronarea de la 15-18 oct.e 1922, tot la Alba Iulia.

Din nefericire, noul stat România Mare, abia înfiinţat, era pândit de numeroase pericole.

Ungurii complotau în Transilvania şi la Budapesta, bulgarii vroiau îndărăt Cadrilaterul şi chiar mai mult, iar la Răsărit otrava bolşevică ataca în permanenţă atât militar (Tatar Bunar) cât şi doctrinar, cum a fost cazul la Iaşi (Nicolina) şi Paşcani.

Mai mult în licee şi universităţi proporţia imensă de etnii străine a condus la limitarea acestora (prin *numerus clausius*).

Tocmai din necesitatea acută, disperată chiar, de a combate aceste pericole externe şi interne s-a născut Mişcarea Legionară, un curent naţional–creştin menit a încerca să salveze de la dispariţie atât statul român nou creat, cât mai ales, esenţa, curăţenia sa morală şi cinstea chinuitului nostru popor.

De-a lungul întregii perioade interbelice, Mişcarea Legionară a concentrat cea mai mare parte din elitele româneşti, aşa cum rezultă din exemplele ce urmează.

Astfel, Mircea Eliade şi Emil Cioran au fost legionari; asupra importanţei acestor nume nu mai este cazul să insist, nici pe urmările şi persecuţiile care i-au însoţit în viaţă, până la bătrâneţe.

Nicolae Paulescu a fost simpatizant legionar şi membru al Senatului Legionar, fapt care l-a costat atribuirea oficială a unui Premiu Nobel pentru medicină (descoperirea insulinei).

Petre Ţuţea (profesorul, filosoful şi scriitorul) a fost legionar, calitate ce i-a permis să se mândrească şi pe patul morţii.

Radu (Demetrescu) Gyr, poetul rezistenţei creştine din închisorile comuniste, a fost chiar comandant legionar, şeful regiunii Oltenia. Poezii scrise de el, ca " Ridică-te Gheorghe, ridică-te Ioane" sau "Aseară Iisus mi-a intrat în celulă", rămân pentru totdeauna modele de îndemn şi mobilizare naţional-creştină. În paranteză amintim şi faptul că evreii îi datorează lui Radu Gyr înfiinţarea Teatrului Baraşeum din Bucureşti (1940, pe vremea când Gyr era directorul Teatrelor).

Niculae Steinhardt, un model de ecumenism şi convingeri naţionale, a devenit legionar în închisoare.

Aviatorul Agarici a fost legionar de asemeni. Cântecul care i-a fost dedicat: *"A plecat, a plecat la vânătoare Agarici, / Să vâneze, să vâneze bolşevici"*, alături de *"La Crimeea, peste mare"* au fost cele mai îndrăgite cântece din perioada războiului sfânt împotriva bolşevismului.

Un nepot de- al său, pe care l-am avut coleg mulţi ani la institutul de cercetări unde am lucrat, mi-a povestit următoarea întâmplare:

După campania din Crimeea şi căderea celor două porturi (Simferopol şi Sevastopol), mareşalul Antonescu a venit pe front să decoreze mai mulţi militari români care s-au evidenţiat în timpul luptelor. Printre aceştia s-a aflat şi un grup de opt aviatori, inclusiv ofiţerul pilot de vânătoare Agarici care avea deja la activ peste 20 de avioane sovietice doborâte.

Când Antonescu a ajuns în dreptul său, Agarici şi-a desfăcut fermoarul de la bluzonul de piele pe care îl purta, arătând pe dedesubt cămaşa verde cu centură şi diagonală, după care ar fi zis:

- D-le Mareşal, vă rog să-mi puneţi decoraţia pe această cămaşă!

Inciudat, mareşalul Antonescu a dat decoraţia unui aghiotant, zicând:

- Pune-i tu decoraţia unde vrea.

Asemenea exemple ar mai putea fi date cu zecile, dar ele nu ar avea forţa de convingere pe care au dovedit-o cei peste 32.000 de preoţi şi învăţători de la sate care au aderat la Mişcarea Legionară. Aceasta este, fără îndoială, una dintre explicaţiile succesului înregistrat de legionari în 1937 când, dintr-un număr total de votanţi de 9,4 milioane, cca. 1,6 milioane au votat oficial cu legionarii, alte 880.000 de voturi fiindu-le furate acestora, aşa cum s-a dovedit ulterior.

In această perioadă, ca şi acum, curentul afacerist, veros, plin de jafuri din avutul obştesc, măcina România, ca şi în zilele noastre.

S-a furat în afacerea Skoda, s-a furat când armata a fost înzestrată cu bocanci cu talpă de carton, s-a furat când Carol II-lea şi colaboratorul său de la Externe (Titulescu) au cedat comuniştilor spanioli zeci de avioane de luptă (70) şi sute de tunuri (120) din comanda coplexă pe care România o făcuse la francezi.

Furtul cu grămada a fost una din cauzele care, în prag de război mondial, au determinat proasta şi insuficienta dotare a armatei române .

In această situaţie deputatul Corneliu Zelea Codreanu a cerut, în Parlament, pedeapsa cu moartea pentru cei care vor fi dovediţi că au furat din avutul obştesc mai mult de un million de lei.

Această propunere a avut, la vremea respectivă, un efect cumplit (aşa cum, probabil, ar avea şi azi dacă cineva ar avea curajul să o facă). Mediul de afaceri a protestat, iar marea finanţă mondială a început pregătirea răspunsului, adică lichidarea fizică a Căpitanului.

S-a început, în 1938, cu un proces de calomnie, la care s-au adăugat alte şi alte acuzaţii false.

Drept rezultat, Codreanu şi 19 comandanţi legionari (printre care ing. Gh. Clime, şeful Partidului Totul Pentru Ţară, prof. Vasile Cristescu, vicepreşedintele Partidului, ec. Gh. Istrate, şeful Frăţiilor de Cruce, dr. av. Ion Banea, şeful Ardealului Legionar, prinţul dr. av. Alecu Cantacuzino, şeful Corpului Moţa-Marin, dr. Şerban Milcoveanu, şeful studenţimii pe ţară etc.) au fost condamnaţi la zece ani închisoare, iar câteva sute de fruntaşi legionari au fost închişi în lagăre, fără nici o condamnare.

Detenţia Căpitanului (la Râmnicu Sărat) a durat până în dimineaţa zilei de 28 noembrie 1938, când un ordin venit de sus a cerut ca Nicadorii şi Decemvirii împreună cu Codreanu să fie aduşi sub escortă la Bucureşti.

Deţinuţii au fost urcaţi în camioane, legaţi de mâini, de picioare şi de băncile pe care erau aşezaţi. In spatele fiecăruia era postat câte un jandarm, care, pe lângă armamentul propriu, mai era dotat şi cu un şbilţ (adică un laţ sau juvăţ) din funie groasă .In dreptul pădurii de la Tâncăbeşti convoiul s-a oprit şi, la ordinul ofiţerilor, jandarmii i-au sugrumat pe cei 14 legionari, până la expirarea acestora.

Ulterior, trupurile au fost duse la Jilava şi împuşcate în spate, pentru a se argumenta o urmărire pentru fugă de sub escortă.

Această oroare şi eroare politică a fost posibilă după ce Carol al II-lea a dat ordin primului ministru ("Chioru", Armand Călinescu) care, la rândul său, a transmis ordinul la Ministerul de Interne ş.a.m.d.

Regele, Carol al II-lea, cu primul ministru alături, cu ministrul de interne în acord, cu jandarmeria română complice, au sugrumat 14 deţinuţi politici!!

Aşa s-a născut în ţara noastră TERORISMUL DE STAT - continuat ulterior, după invazia bolşevică, prin alte sute de mii de cazuri.

După dispariţia Şefului ei şi, un an mai târziu, a marii părţi a elitei create de el, Mişcarea Legionară şi-a pierdut busola, devenind o biată corabie în deriva furtunilor politice care ne ameninţau din nou hotarele sub atenta supraveghere a Gestapo-ului, a NKVD-ului, a Inteligence Service–ului britanic şi, mai ales, a Serviciilor Secrete ale lui Moruzov. **Soarta Mişcării Legionare se va suprapune, în curând, peste soarta întregii ţări.**

Per ansamblu, Mişcării Legionare i se atribuie un număr de 68 de omucideri, în care se includ, evident, şi morţii de la Jilava. Pe de altă parte, Mişcarea Legionară a jerfit cauzei naţionale peste 220.000 de membri ai săi, atât la persecuţiile din 1933, din1938, din 1939, din 1941, în timpul războiului (la unităţile de sacrificiu), în prizonierat, la partizanii din munţi şi, mai târziu, în temniţele comuniste. Un calcul sumar conduce la numărul de **3.235 legionari morţi raportat la 1 *nelegionar*** (am evitat termenul *"nelegiuit"*). ***Nu ştiu dacă d-lui CIUTACU acest raport i se pare convenabil, sau poate ar fi trebuit să fie mai mare: să zicem 4.000 la 1, sau, poate, chiar 4.200 la 1??!***

Să ne întoarcem acum la zilele noastre, adică la sfârşitul anului 2010, când doi ziarişti de excepţie, adică d-nii VICTOR CIUTACU şi MIRCEA BADEA au iniţiat un meeting de protest în Piaţa Constituţiei din Bucureşti, chiar în faţa sediului "mult iubitei şi stimatei" instituţii.

Au participat peste 1000 de bucureşteni, inclusiv subsemnatul cu soţia sa.

Mărturisesc sincer că nu mi-a fost uşor să ajung din Pantelimon până acolo şi nici să mă întorc înapoi în cartier, dar **am ţinut morţiş să particip şi să dezaprob activitatea necorespunzătoare a CNA şi să mă împotrivesc cenzurii totale pe care o aplică în audiovizualul românesc** tot felul de Narcise, Brânduşe, ochiul boului şi alte diferite vegetale trecute de acum prin apă fiartă.

V-am auzit vorbind acolo, d-le CIUTACU, v-am aprobat şi v-am aplaudat cu toată convingerea.

Nu aveam de unde să ştiu atunci că, peste puţin timp, vă veţi schimba total poziţia şi veţi aproba CNA-ul atunci când acesta a condamnat emisiunea d-nei Eugenia Vodă ("Profesioniştii") făcută cu dl. Ion Cristoiu şi în care, la una din teme, Corneliu Zelea-Codreanu NU a fost "înfierat cu mânie proletară", ci tratat într-un mod normal, corect şi proporţionat. Mai mult, d-na Eugenia Vodă a fost chiar amendată pentru emisiunea respectivă.

Cu acest prilej mi-am pus întrebarea firească dacă nu cumva dvs. purtaţi o mască de rutină, care, în cazul Codreanu, v-a căzut** - din motive interioare - **de pe figură?

Pentru mine este foarte clar astăzi, după tot ce am văzut şi am păţit în viaţă, că duşmanii din anii '30 ai lui Codreanu sunt aceiaşi cu duşmanii noştri din 1943, aceia care ne-au vândut la Teheran sovieticilor pentru 50 de ani, odată cu toată jumătatea răsăriteană a Europei.

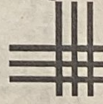
Tot ei sunt, de asemeni, şi cei care, la Malta, pe 6 decembrie 1989, au finalizat cu Gorbaciov contractul sus menţionat şi ne-au trântit o revoluţie portocalie "experimentală" cu mult sânge rece.

Merg mai departe şi vă spun că <u>aceiaşi duşmani ai lui Codreanu</u>, mult mai bogaţi, mai influenţi şi... mai bine înarmaţi, <u>astăzi</u> urmăresc cu multă meticulozitate acelaşi plan *Cremieux-Peixotto*, destinat a ne reduce definitiv la tăcere (sau la dispariţie).

Industria de la Reşiţa (Combinatul Siderurgic), de la Craiova (Electroputere), de la "Electroaparataj", "Vulcan" sau "Republica" au dispărut împreună cu alte zeci de asemenea întreprinderi. Agricultura a devenit o glumă, un simplu pretext pentru importuri de alimente. Serele, fermele, irigaţiile sunt istorie. ***Silvicultura a fost "tranşată "nu doar pentru profiturile uriaşe de pe urma masei lemnoase prăduite, ci ca toţi munţii şi dealurile golaşe să permită viituri năprasnice şi inundaţii catastrofale.*** Sistemul sanitar e în comă, învăţământul a devenit ridicol, poliţia nu mai sperie pe nimeni, iar justiţia "munceşte" ca un şurub fără sfârşit. **Datorii externe uriaşe (90 sau 100 miliarde de euro, cine mai ştie azi cu adevărat?) ne grevează câteva generaţii viitoare.**

(continuare în pag. 13)

Ion Boiangiu, Bucureşti

Corespondență

NE-AM SĂTURAT: NU NE MAI ESTE TEAMĂ!

- Derbedeului suprem -

Lepădătură ordinară, ai făcut astfel încât să ne temem de tot şi de toate...

Ne este teamă de omul de lângă noi, dar şi de umbra noastră, întrucât nu suntem tocmai siguri dacă-i a noastră sau nu...

Ne este teamă de cuvintele blânde de care suntem în stare pentru că, am văzut, *blândeţea ne îngroapă şi mai mult...*

Ne este teamă de ziua de mâine, aflată, dintr-o gravă şi nefericită întâmplare istorică, în poftele demente ale minţii tale bolnave...

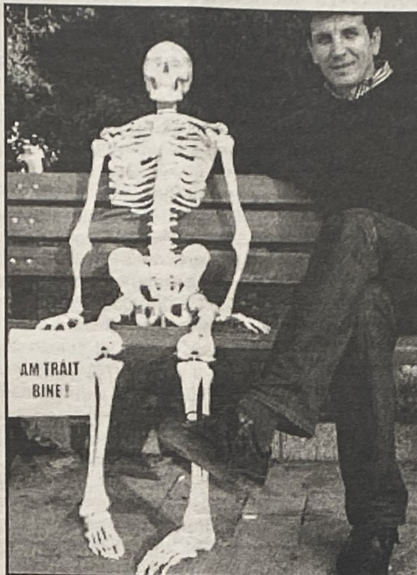
Ne este teamă să îmbătrânim, deşi ne-ai împovărat viaţa mult peste anii pe care-i purtăm, pentru că ne-ai ucis speranţa într-un apus liniştit... *Ne este teamă ca nu cumva să ne atingă vreo boală*, pentru că ne-ai decimat puterea să i ne opunem...

Ne este teamă să trecem strada, pentru că în jocul netrebnic al minţii tale demente lumina verde nu este decât masca luminii roşii...

Ne este teamă de vecinul de dincolo de gard, cu care ne ştim de-o viaţă, deoarece l-ai convins că fiecare dintre noi îi este duşman de temut...

Ne este teamă să trăim cultivând apropierea şi iubirea: mintea ta bolnavă a declarat înţelegerea dintre oameni infracţiune de risc maxim...

Ne este teamă să ne bucurăm de ivirea primăverii: renaşterea de orice fel dezlănţuie în tine ura descrierată a pierzaniei... Ne este teamă de ajungerea dimineţii; ne vrei de-a pururea în braţele unei nopţi care să nu se mai termine...

Ne este teamă să trăim sigur şi decent; ne vrei doar supravieţuind dintr-un ceas într-altul, cu mâinile întinse spre-a cere sau împreunate a diperare şi rugă...

Ne este teamă să murim: nu ştim dacă rămaşii au puterea să ne ducă spre groapă, după cum ne este teamă ca nu cumva fantoma spiritului tău malefic să nu ne dea pace nici Dincolo...

Ne este teamă de bucuriile cele mai fireşti deoarece vezi în ele un pericol mortal la adresa supravieţuirii noastre condiţionate;

Ne este teamă să spunem cuiva că suntem doctori, ofiţeri, profesori, muncitori, ingineri, artişti... ***ne este teamă că nu putem fi hoţi, derbedei, trădători, impostori...*** Canalie, doar pe aceştia contezi, doar în ei ai încredere, ei sunt uneltele cu care ne-ai decimat libertatea, demnitatea, liniştea şi speranţa...

Ne este teamă să ne lăsăm iubirea în împlinirea unui copil: mercenarii tăi întru decimarea fiinţării noastre naţionale îi pândesc respiraţia, somnul şi lumina spre a i le reteza la ordinul tău...

De toate astea şi de multe altele ne-ai făcut să ne temem...

Este ceva, însă, bestie mutantă, de care NU ne este teamă: de tine, lepădătură netrebnică, de tine nu ne este teamă!

Ia în seamă această evidenţă!

Costinel Petrache

***

CUM CUMPERI O ŢARĂ ÎN 20 DE ANI

Îmi amintesc, copil fiind, la şcoală ne învăţau să fim mândri că al nostru drag popor nu a fost un popor de cotropitori. Atunci mă chinuia o mândrie copilărească, specifică fiinţei inocente uşor influenţabile.

Acum, la maturitate, nu pot spune că situaţia este la fel: nu mai am acea mândrie din copilărie, ci un necaz chinuitor; asta pentru că am observat un lucru: cotropitorii (acei de ieri, care deţineau 80% din comerţul românesc, 70% din industrie etc., adică evreii) sunt invadatorii economici de azi, asupriţii sunt aceiaşi, adică noi - cu aceiaşi trai amărât, iar din când în când mai primim o ciosvârtă să ne astâmpărăm o posibilă sete de revoltă!

Cred că e în natura biologică a oamenilor să fie împărţiţi precum celelalte vieţuitoare, în prădători şi rumegători. Nu-mi place să constat faptul că, într-adevăr, avem comportamentul rumegătoarelor: speriaţi şi dezbinaţi.

Urăsc şcoala pentru faptul că m-a învăţat să fiu mândru de statutul meu de necotropitor, urăsc şcoala pentru că mi-a impus statutul de rumegător, dându-mi drept exemplu înţelepciunea ciobanului mioritic; ***sincer, omul ăsta, ciobanul mioritic, trebuie dat ca exemplu negativ în şcoli: cum e posibil să ştii că unii vin să te omoare pentru a te tâlhări, iar tu să te apuci să faci ordine în gospodărie,*** ca după episodul morţii gospodăria să fie ordonată? Să aibă ăia ce să fure mai bine? **Preferam să ştiu că ciobanul mioritic le-a luat-o ălora înainte trimiţându-i el pe ei în mormânt** (parcă unul din proverbele româneşti spune că ***"Paza bună trece primejdia rea"***).

Au apărut susţinători ai teoriilor conspiraţioniste care susţineau că împotriva României există un plan diabolic. Mulţi am râs, alţii am spus răspicat: "Hai, dom'le, că n-are cum să se întâmple aşa ceva!" (românul, în blândeţea lui, nu concepe că omul este predispus răului).

Iată că după douăzeci de ani, invadatorii nu se mai ascund, unii dintre ei îşi recunosc isprava pe faţă: **pe 10 oct. 2007, la trei luni dupa ce a devenit preşedinte al statului Israel, Shimon Peres producea o afirmaţie năucitoare la Hotelul Hilton din Tel-Aviv, în faţa a sute de reprezentanţi ai cercurilor diplomatice evreieşti: *"Israel cumpără România!"***

Vor spune unii: *"Ei, şi ce dacă ne-au cumpărat?"* **Numai că nu ne-au cumpărat spre binele nostru, ci spre al lor.**

Avuţia noastră au cumpărat-o pe nimic: câteva zeci de miliarde de dolari a obţinut România pe o economie - fără a fi luate în calcul resursele solului şi subsolului - echivalată în 1990 la 800 de miliarde de dolari!

Dar faptul că ne-am vândut totul pe nimic nu este singura tristeţe, pentru că **cei care ne-au cumpărat ne-au şi îndatorat** - adică suntem şi cu gospodăria vândută şi cu bani îndatoraţi!

Ruşine pentru că nu am reacţionat de fel şi nu am apărat dreptul pe care l-am primit prin faptul că ne-am născut pe aceste meleaguri: acela de a fi stăpâni pe bogăţia pământului natal şi pe frumuseţea acestuia.

Potenţialii bogaţi – noi - sunt acum percepuţi ca cerşetori ai Europei (jignirea a fost difuzată pe toate canalele TV, când un distins francez a prezentat salutul românesc: o mână întinsă în semn de cerşeală - asta în timp ce românul într-adevăr se zbate în sărăcie, sărăcie cauzată de faptul că şi francezii sunt unii dintre cei care storc România de bogăţie). ***Asta da batjocură: după ce ne sărăcesc, mai şi râd de noi!***

Datori nu suntem numai noi, ci şi generaţiile care ne vor urma: **copiilor noştri le-am pregătit un viitor de sclavi!**

Stimabilii guvernanţi, aceşti şacali aleşi drept păstori ai turmei, primind frâiele deciziei economice şi politice: Ion Iliescu, Petre Roman, Emil Constantinescu, Adrian Năstase, Mircea Geoană, Mugur Isărescu, Călin Popescu Tăriceanu, Traian Băsescu, Emil Boc ş.a., **au mizat pe lobby-ul evreiesc pentru a accede şi a se mentine la putere.** Puterea a însemnat în schimb vânzarea bogatei grădini româneşti, cea care ne hrănea.

Principalii cumpărători ai României sunt cu adevărat afacerişti israelieni şi tot ei sunt în spatele instituţiilor financiare care ne-au împovărat cu datorii. ***Prim-ministrul Israelului a raportat în Kneset (Parlamentul israelian) că misiunea de a cumpăra România a fost îndeplinită.***

După ce politicienii israelieni recunosc faptul că oamenii de afaceri israelieni au cumpărat România, aflăm şi scopul final al acestei acţiuni: actuala locaţie a statului israelian este una nesigură pentru evrei, fiind înconjuraţi de state neprietenoase şi greu de stăpânit economic; sunt o enclavă într-o lume islamică. Prin cumpărarea României, israelienii pregătesc un teritoriu de rezervă pentru ei.

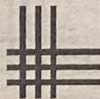
Vă miră acest aspect? Gândiţi-vă la faptul că dintotdeauna aceste meleaguri au fost râvnite de toţi!

Să nu vă închipuiţi că băieţii ăştia sunt nişte neştiutori şi vor da buluc pe meleagurile româneşti, nu, se vor feri să întâmpine opoziţie din partea populaţiei. Ei vin ca oameni de afaceri, apoi ca angajaţi, adică încet şi cu răbdare. Pentru a pregăti terenul propice mutării populaţiei israeliene pe teritoriul României se acţionează astfel:

- **gonirea românilor din propria ţară** prin politici care descurajează instituţia familială, **concomitent cu scăderea ratei natalităţii;**
- crearea la nivel naţional a unei **stări precare de sănătate a populaţiei prin otrăvirea hranei din comerţ cu substanţe nocive** corpului uman şi slăbirea până la declin a sistemului de sănătate publică - **creşterea ratei mortalităţii;**
- **îndobitocirea populaţiei prin slăbirea sistemului naţional de educaţie**, trecerea în umbră a valorilor umane şi mediatizarea unor nonvalori ca modele de viaţă pentru toate segmentele de vârstă;
- **distrugerea coeziunii între români** prin cultivarea dispreţului faţă de tot ceea ce e românesc;
- **disoluţia instituţională a statului prin reforme** care au bulversat şi distrug în continuare esenţa a ceea ce înseamnă protecţia unei naţiuni: sistem judiciar, medicină, educaţie, administrare teritorială, artă etc.; toate aceste instituţii au fost distruse prin aceleaşi politici de proastă finanţare şi subsalarizarea personalului, fapt ce a cauzat plecarea celor competenţi şi angajarea unor persoane nepregătite în domeniu şi predispuse la corupţie; rezultatul s-a văzut!

Toate aceste acţiuni se desfăşoară sub directa îndrumare a cumpărătorilor acestei ţări şi sunt săvârşite de ai noştri aleşi, o şleahtă de pungaşi puşi pe jaf şi distrugere, că, deh, popor, conducătorii cinstiţi se pare că nu îţi plac şi-ţi tai singur crenguţa de sub picioare!

Al. Aug. Bidian, Wiesbaden

ZIG-ZAG PRIN NORDUL BUCOVINEI

(continuare din pag. 4)

Biserica din Pilipăuţi

O altă deplasare scurtă am efectuat la Pilipăuţi, la biserica din lemn, monument de arhitectură ridicată în anul 1767, purtând hramul Naşterii Maicii Domnului.

Nici această biserică nu are un singur ctitor, ci **la înălţarea ei au contribuit locuitorii satului vechi, răzeşii moldoveni.**

Biserica din Pilipăuţi este identică din punct de vedere arhitectonic cu celelalte biserici de lemn din Moldova şi Bucovina, dovadă că regiunea în care a fost înălţată se înscrie în aria culturală şi religioasă românească.

Din păcate, lucrările de restaurare au fost nefericite, acoperişul iniţial din şindrilă a fost înlocuit cu tablă, iar bârnele din lemn orizontale au fost acoperite prin aceasta, monumentul pierzându-şi originalitatea. Mă bucur însă că pot consemna că aici **slujbele religioase se desfăşoară în limba română.**

Biserica din Cernauca

Am ajuns şi la Cernauca pentru a trece pragul bisericii din zid ridicată la sfârşitul veacului al XVIII lea, în 1770, pe una din proprietăţile marelui paharnic **Matei Hurmuzachi, pârcălab din Cernăuţi**. Fiul său, Eudoxiu Hurmuzachi, a rămas pentru totdeauna legat de istoria zbuciumată a Bucovinei, casa lui fiind un adevărat focar de cultură românească, întotdeauna deschisă pentru toţi românii de pretutindeni aflaţi în trecere în Bucovina.

În curtea bisericii, în anul 1934, s-a ridicat o troiţă de lemn care consemnează: ***"Aici se odihneşte Eudoxiu Hurmuzachi, liberatorul Bucovinei şi marele istoric Român, născut în 1818, mort în 1874."***

Biserica din Lujeni

La 15 km de Cernăuţi, în comuna Lujeni, se află biserica Înălţarea Domnului. Este construită din piatră brută şi cărămidă, având grosimea zidurilor de 1,10 m, de plan dreptunghiular, fiind compartimentată în naos şi pronaos., iar edificiul este pardosit cu lespezi de piatră. Pictura, în curat stil bizantin, este executată în frescă. Un cavaler cu barbă încărunţită, îmbrăcat în zale, ţinând un scut decorat cu o cruce albă în dreptul pieptului, îl reprezintă pe ctitorul bisericii, dovada fiind inscripţia din stânga picturii: *„**Eu, Domnul Teodor**, numit Votold, robul lui Dumnezeu şi ctitorul acestei sfinte biserici."*

Din păcate, anul ridicării bisericii nu se poate descifra, zidul fiind deteriorat. Dar un document din **1452** aminteşte de biserica din Lujeni.

În anul 1770 biserica a fost **restaurată de Maria, soţia stolnicului Iordache Luca.** În 1816, bisericii i s-a adăugat o tindă de lemn pentru a mări spaţiul destinat credincioşilor. Supusă, de asemeni, **restaurării în perioada interbelică**, pe vremea când Bucovina era parte integrantă a României, **biserica din Lujeni a fost închisă după 1944.**

Un punct istoric al comunei Lujeni ce merită a fi consemnat este **locul numit „Mahala", unde se află o movilă mare sub care odihnesc ostaşii armatei polone căzuţi în urma luptei ce a avut loc lângă Sipeniţ, la 29 oct. 1497, cu oastea moldovenească condusă de vornicul Boldur.**

Biserica din Toporăuţi

De la Cernăuţi am luat din nou drumul Hotinului şi am oprit după 18 km, la Toporăuţi.

Biserica, având hramul Sf. Ilie, este un monument istoric remarcabil, fiind **ctitorită de domnitorul Moldovei, Miron Barnovski**, fiind înălţată înainte de

1626. Este o biserică fortificată, cu ziduri groase din piatră brută, groase de 1,50 m, stil ce mai poate fi întâlnit atât la biserica Sf. Ioan Botezătorul din Iaşi, cât şi la Biserica Sf. Sava, fiind caracteristic epocii lui Miron Barnovschi.

În biserică se află înmormântat domnitorul (1626-1629 şi 1633) mazilit de turci la Constantinopol la 22 iunie 1633.

A fost ultima biserică pe care am vizitat-o fiind conduşi de ziaristul din Cernăuţi. I-am mulţumit pentru amabilitatea pe care ne-a acordat-o, întrucât, repet, nu ştiam nimic de existenţa acestor repere din istoria Moldovei. Ne-a recomandat ca, în drum spre Siret, în imediata apropiere a graniţei, să vizităm şi biserica din Valea Cosminului, ceea ce am şi făcut.

Biserica din Valea Cosminului

A fost ridicată **în perioada anilor 1930-1938**, fiind o construcţie de zid, de proporţii reduse, cu faţadele exterioare tencuite, având decoraţii simple ce dau monumentului o altă interpretare a frumosului. A fost **restaurată în 1991**, fiind redată oficierii slujbelor religioase pentru românii din Valea Cosminului.

Pe poarta de lemn de la intrarea în curtea bisericii se află, prin cioplire, motivul solar, frecvent întâlnit în arhitectura bucovineană, despre care se spune că apără lăcaşul şi credincioşii de forţele ascunse ale răului.

Din scurtă înfăţişare a monumentelor de arhitectură religioasă din ţinutul Cernăuţilor se poate observa cu uşurinţă un adevăr care nu poate fi ignorat: **ctitoriile, pietrele de mormânt şi crucile din cimitire cu inscripţii româneşti, alături de documentele vremii, ne dovedesc că peste tot pe teritoriul Nordului Bucovinei, populaţia românească a fost majoritară în toate timpurile, până după ocuparea acestui ţinut de către Imperiul austro-ungar. *În acel moment populaţia slavă şi evreiască a început să se infiltreze masiv în aceste regiuni, venind în mare număr din Galiţia, cu sprijinul larg al autorităţilor austriece.***

Eu consider că datoria oricărui român este de a cunoaşte şi aceste vechi lăcaşuri ale Domnului, adevărate monumente istorice, mai ales pentru că au fost ignorate şi uitate atât amar de vreme, şi să repună în vechile lor drepturi pe aceia ai căror înaintaşi zac sub pământul lui Ştefan cel Mare!

- SFÂRŞIT -

***

MARTIRII DIN TEMNIŢELE COMUNISTE

(continuare din pag. 9)

Dar astăzi, în epoca înlesnirilor tehnice, a vorbi despre martiri capătă o tentă dizgraţioasă şi deplasată. Nici un om cu scaun la cap nu-şi va dori vreodată să fie martir, şi atunci *ce atâta tevatură pe seama lui Costache Oprişan? Sau a lui Vasile Motrescu?* Răspunsul e simplu: **fiindcă ei sunt un model de conduită în situaţii-limită.**

Nu ştii niciodată ce se ascunde într-un om până nu-l pui într-o împrejurare catastrofală.

Ce înseamnă asta? Că **nimeni nu devine martir prin proprie voinţă, ci pentru că aşa i-a fost dat.** Oprişan ar fi fost un spilcuit profesor de filosofie în Bucureşti, cultivându-şi, în timpul liber, veleităţile de poet, iar Motrescu ar fi fost un înstărit ţăran în Vicovu de Jos, jud. Suceava, crescându-şi copiii şi îngrijindu-şi hectarele de pământ. Dar amândoi, fără voia lor, au intrat în pielea unor personaje înspăimântător de vii şi de dureroase.

Vorbind despre ei, simt că îmi creşte pofta de a fi român, simt că mă respect pe mine însumi ceva mai mult ca înainte. Şi asta deoarece **ei mă legitimează.**

Mai mult, **prezenţa lor în trecutul apropiat ne măreşte pragul de <u>demnitate colectivă</u>.**

Fără ei, demnitatea unei etnii se risipeşte.

Ei sunt focarele de coagulare a conştiinţei naţionale, ei sunt sursa nobleţei noastre.

Ei surit valori totemice, adică valori sufleteşti care **leagă organic o comunitate.**

Iar menirea cenzorilor este să discrediteze orice valoare totemică cu rol de liant organic.

Î.P.S. Pimen, arhiepiscopul Sucevei şi Rădăuţilor, spunea la Mănăstirea Putna, în urmă cu două luni, la colocviul dedicat Maicii Benedicta, că, **spre deosebire de <u>vremea comunismului, când creştinii aveau de luptat cu Răul</u> cu majusculă, astăzi, în vremuri de democraţie, <u>noi avem de luptat cu Vicleanul</u>, dar tot cu majusculă.** Din acest motiv **lupta este mult mai subtilă** şi cere mai multă inteligenţă, ba chiar mai multă putere de discernământ.

<u>**În fond, democraţia este un joc al aparenţelor, în spatele cărora se ascund nişte spirite foarte viclene**</u>, iar aceste spirite ne împiedică să ne celebrăm oficial martirii şi să ne recunoaştem, tot oficial, eroii.

În fond, noi ne-am întâlnit azi ca **să vorbim pe seama acestor martiri despre care suntem împiedicaţi să vorbim la televizor sau la radio.** S-o facem, aşadar, cu seninătate, cu afecţiune, dar fără pic de naivitate. ***Să nu ne închipuim că prea curând Costache Oprişan sau Vasile Motrescu vor fi recunoscuţi ca martiri de Biserică*** sau de instituţiile statului. Dar într-o zi se va întâmpla şi asta, şi poate că întâlnirea noastră va grăbi cu o secundă clipa aceea.

***

PĂRERILE D-LUI CIUTACU

(continuare din pag. 11)

Un maxim al nebuniei terminatoare îl constituie catastrofa de la Turda. In nici o ţară cu un sistem administrativ în funcţiune nu se putea petrece o asemenea debandadă peste ruinele fabricei de cloro-sodice la care, în anii '50, am lucrat şi eu. Nu mai trebuie multe asemenea "dovezi" ca să tragem concluzia că nu prea mai existăm, adică lucrarea "terminatoare " se apropie de final.

<u>**Duşmanii lui Codreanu de atunci sunt aceiaşi cu duşmanii noştri de azi!**</u>

Mai vreţi o dovadă? Iat-o:

Cu puţin timp în urmă, Primăria "Oraşului-Lumină" a hotărât ca, într-un parc central din Paris, să fie inaugurat un bust al lui Nicolae Paulescu, celebrul descoperitor al insulinei!

Soclul, inscripţia, bustul, pânza care acoperea, toate acestea erau gata în dimineaţa când trebuia făcută inaugurarea. ***Doar că... evenimentul nu s-a produs, iar "materialele" au fost ridicate din parc. Motivul?***

Cineva pusese o "vorbă" pe contra, cum că savantul fusese un extremist, legionar, antisemit etc. ...

Corespondență

CARTEA LUI GRIGORE CARAZA, "AIUD ÎNSÂNGERAT", LA EDIȚIA A IV-A

Grigore Caraza
AIUD ÎNSÂNGERAT

Ajungem la Iași în dimineața zilei de 23 febr. 2011, după o călătorie de 10 ore cu trenul.

Întâlnirea cu vechea Capitală Moldavă ne alungă oboseala, astfel că ne abatem doar pe la hotel, cât să ne lăsăm bagajele, apoi o pornim pe jos, spre Copou. Până la prezentarea de carte e destul timp, iar noi suntem nerăbdători să revedem Iașul, după câteva decenii. Suntem încântați de vechile și atrăgătoarele construcții, majoritatea rămase neschimbate și mai ales de silueta maiestuoasă, monumentală a Universității „ Al. I. Cuza ", al cărei student a fost, în urmă cu aproape un secol, și Corneliu Zelea-Codreanu. Universitatea va adăposti și prezentarea de carte. Este vorba de lucrarea lui Grigore Caraza, „Aiud însângerat", ajunsă acum la cea de-a patra ediție, având o prefață semnată de dl. Adrian Alui Gheorghe și postfața prof. univ.dr. Petru Ursache (de fapt nu o simplă postfață, ci un valoros studiu, de o mare profunzime, apărut la aceeași editură, Conta, și purtând titlul „Istorie, genocid, etnocid").

Am pătruns cu sfială în clădirea Universității, ca niște tineri studenți, în această citadelă a științei și culturii autentice românești și am intrat printre primii într-una din nenumăratele săli ale Universității, unde urma să aibă loc mult așteptatul eveniment.

În câteva minute sala a devenit neîncăpătoare, fiind asaltată deopotrivă de studenți ca și de dascălii ai acestora, de cunoscuți, apropiați și admiratori ai autorului cărții. La apariția lui și a persoanelor care-l însoțeau, sala a izbucnit în aplauze și urări de bun-venit. L-am întâmpinat și îmbrățișat în pragul ușii pe fratele Grigore, președintele de Onoare al asociației noastre, Mișcarea Națională de Rezistență, și nu ne-am ascuns bucuria revederii. A fost invitat să ia loc la prezidiu, flancat de dl. Gavriluță Nicolae, decanul Facultății de Litere și Filologie și gazdă a evenimentului, dl. prof. Petru Ursache, părintele prof. I. Teșu și moderatorul, dl. Adrian Alui Gheorghe, redactorul cărții și organizatorul manifestării.

Dl. decan a rostit un cuvânt de salut către participanți și le-a făcut cunoscut faptul că, în cadrul facultății pe care o conduce s-a constituit un grup de studiu care elaborează și prezintă lucrări ce se referă la universul concentraționar românesc, deci în strânsă legătură cu subiectul cărții.

Au vorbit apoi cei care se aflau în stânga și în dreapta autorului. Mai întâi dl. profesor Petru Ursache, care, folosind un limbaj nepretențios, direct și expresiv, a adus lămuriri necesare pentru aceia care nu citiseră cartea încă. Cu modestia ce pare a-i fi caracteristică, a făcut referire la studiul său dedicat lucrării lui Grigore Caraza, doar ca la o completare firească a unei impresionante descrieri a universului concentraționar comunist de la Aiud.

A urmat alocuțiunea părintelui Teșu care a făcut o prezentare bine structurată, exhaustivă a cărții, reiterând și rolul Bisericii în susținerea morală a victimelor prigoanei comuniste printre care s-au numărat și numeroși slujitori ai Domnului, de la preoți la episcopi și chiar mitropoliți. Apoi l-a prezentat pe autorul cărții drept unul dintre eroii rezistenței anticomuniste, a cărui experiență tragică trăită în temnițele comuniste trebuie să constituie un exemplu de rectitudine morală pentru întreaga noastră societate care nu prea mai cunoaște și recunoaște sacrificiul eroilor noștri martiri, sau încă trăitori, atâția câți or mai fi.

Moderatorul, care acordase cuvântul vorbitorilor și intervenise după fiecare, a ținut să facă cunoscut aportul pe care cartea lui Grigore Caraza și-l aduce la cunoașterea adevăratei istorii naționale, scoțând în evidență învățămintele pe care trebuie să le tragem cu toții, dar mai ales generația tânără, astfel ca experiențele tragice trăite în perioada comunistă să nu se mai repete.

A dat apoi cuvântul unor participanți din sală, printre care un scriitor din Iași și un critic literar din Universitate, care au apreciat valoarea lucrării și au adus elogii autorului.

Un participant l-a întrebat pe Grigore Caraza ce ne poate spune despre doctrina legionară pe care a îmbrățișat-o și pentru care a fost arestat la vârsta de 20 de ani, și cum crede că ar trebui procedat în prezent pentru lămurirea fenomenului legionar, întrucât istoria scrisă în perioada comunistă ne-a ascuns adevărul, iar cea recentă refuză să o facă în mod deschis.

Moderatorul a răspuns, la prima parte a întrebării, că nu este locul potrivit și nici timpul necesar pentru a discuta o astfel de temă, iar la cea de-a doua va răspunde autorul, poate cu prilejul unei noi întâlniri!

La un asemenea răspuns s-a produs rumoare în sală, ca semn al nemulțumirii față de lipsa de deschidere pentru un dialog deschis cu autorul. Noi gândeam că reacția sălii a fost justificată, cu atât mai mult cu cât coridoarele prestigioasei Universități îi purtaseră pașii și întemeietorului Mișcării Legionare, student la Drept în anii 20 ai secolului trecut, Corneliu Zelea Codreanu.

Pentru a potoli rumoarea creată, dl. Alui Gheorghe a anunțat că timpul alocat este depășit și ca urmare, înainte de a-l ruga pe Grigore Caraza să se adreseze asistenței, va mai da posibilitatea doar la unul sau doi participanți să vorbească, dar cât mai scurt posibil.

Trebuie să precizez că, înainte de a începe întrunirea, dl. Alui Gheorghe m-a întrebat dacă am vrea să spunem câteva cuvinte despre carte și autor. La răspunsul afirmativ ne-a rugat să nu facem vreo referire la Mișcarea Națională de Rezistență și cu atât mai puțin la faptul că Grigore Caraza este președintele de onoare al acesteia. Am rămas stupefiați la auzul acestor vorbe și am întrebat pentru care motiv se impun astfel de restricții. Ne-a răspuns că nu ar fi de dorit să-i producem neplăceri autorului!

Când mi s-a permis să vorbesc, fiind prezentat ca ofițer din CADA (organizație militară din anii 90, înființată pentru debolșevizarea armatei), m-am simțit dator să explic participanților și în special tinerilor studenți ce a însemnat Mișcarea noastră din Armată (de fapt, o stare de spirit), și ce scopuri își propusese. I-am rugat să țină cont de învățămintele ce se desprind din suferințele autorului „Aiudului însângerat" și ale camarazilor săi, fiindcă altfel riscă să se repete acel calvar.

„Să dea Dumnezeu ca situația tragică spre care ne îndreptăm astăzi să nu însemne pentru voi aceeași tinerețe pierdută și viața sfărâmată de care a avut parte Grigore Caraza; acest OM și ROMÂN n-a cedat încercărilor diavolești la care a fost supus în cei 21 de ani de detenție, a continuat lupta și după ieșirea din iad, inclusiv pe pământ străin lui, principala armă nefiind încăpățânarea de a trăi, ci CUVÂNTUL biciuitor și acuzator.

Suntem acum pe cale să ajungem, ca și Grigore Caraza care, când urma să fie pus în libertate, spre surprinderea torționarilor a refuzat să iasă de-acolo.

Am înțeles de ce.

N-a vrut să părăsească temnița care-i furase tinerețea și cu care se obișnuise, ca să intre în închisoarea mai mare numită România comunistă!

Te-am înțeles, frate Grigore, pentru că atât generația mea cât și acești tineri ne-am născut și trăim în aceeași închisoare, perpetuă.

Acești tineri nu văd altă cale de a ieși din răul care ne stăpânește decât luând drumul bejeniei. Și poate că pentru ei e mai bine așa, decât să-și vadă Țara pustiită, pentru ca alții să ne ia locul; iar acei „alții" sunt aceiași împotriva cărora luptai când ai fost ridicat de Securitate.

Istoria se repetă nemilos pentru un popor care, odată cu credința, își pierde și speranța!

Dar, spre disperarea celor care ne vor căzuți și reduși la tăcere, noi suntem hotărâți să ducem mai departe lupta lui Grigore Caraza și a camarazilor săi, iar tinerii ni se vor alătura, pentru a-și putea hotărî și făuri viitorul pe care acum nu-l mai întrezăresc.

Cu forțele noastre unite și cu ajutorul lui Dumnezeu, VOM IZBÂNDI!"

După ce mi-a aruncat o privire în care am citit reproșul, moderatorul l-a rugat pe autor să răspundă întrebărilor puse, nu înainte de a recita câteva versuri din Radu Gyr.

Atât versurile marelui poet al închisorilor cât și interpretarea lor au impresionat pe toți cei prezenți și le-a oprit respirația atunci când poate, pentru prima dată de când recita din cele peste 10.000 de versuri învățate și reținute de el în închisoare, Grigore Caraza s-a oprit în mijlocul unei strofe. I-am înțeles ezitarea: era mai emoționat decât în alte ocazii. Apoi **GRIGORE CARAZA** a continuat, adresând cuvinte pătrunzătoare asistenței și în special tinerilor:

„De la tineri aștept un nou început de viață, nu ca cel de până acum.

Când am vizitat Nazaretul n-am văzut nicăieri afișate reviste degradante, sau vorbindu-se de droguri și alte ispite. Dar nouă ni le aduc pe toate, ni le bagă pe gât. Tineretul trebuie să înțeleagă toate astea, să lase în urmă tot ce-i rău și ne poate distruge, să meargă pe drumul pe care a mers Iisus, să servească interesele Neamului românesc și să-l apere!

Suntem în situația de a dispărea ca Neam și ca Țară. ***Dacă nu vom lupta împotriva elementului evreiesc, vom dispare ca Nație.***

Ce părere aveți, dragi tineri?

Găsiți-vă calea cea bună, calea către Dumnezeu, către Neamul nostru, altfel suntem în pericol de a dispare!"

Ileana și Viorel Tocan,
Brașov

GRIGORE CARAZA, învățător în Neamț, arestat la vârsta de doar 19 ani pentru că încercase să pună bazele unei organizații de luptă anticomunistă, a stat **după gratii 15 ani, între 1949 și 1964, trecând prin penitenciarele** de la Piatra-Neamț, Bacău, Galata-Iași, Văcărești, Jilava, Tg. Ocna și Aiud. **Aici a avut profesori de excepție, elita intelectualității românești, care i-au fost camarazi de suferință:** *Petre Țuțea, Istrate Micescu, Nichifor Crainic, Radu Gyr, D. Stăniloaie.*

La eliberarea sa din 1964, pe biletul trimis de penitenciarul Aiud Securității din Piatra Neamț, scria: *„Se eliberează Grigore Caraza,* ***nereeducat și ireducabil"****.*

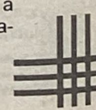
Având o memorie cu adevărat uluitoare, **a memorat**

peste 10. 000 de versuri compuse în închisoare, fără hîrtie și stilou, pe care le-a adus în libertate prin viu grai; o parte dintre ele au fost publicate pe pământ american de Zahu Pană în volumul intitulat *„Poezii din închisoare"*. **Lui Grigore Caraza îi datorăm, de fapt, toată "poezia orală"** **a lui Radu Gyr** (cea compusă în închisoare).

În 1970 a fost **din nou arestat** și condamnat pentru propagandă împotriva orânduirii comuniste, făcând **alți 7 ani de închisoare.**

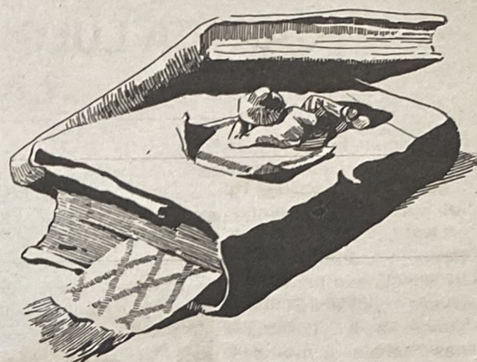
După 1990 a susținut conferințe tematice, a așezat plăci comemorative, a făcut troițe în cimitire din Basarabia, a sprijinit ridicarea Mausoleului de la Aiud, a scris cartea-mărturie „Aiud însângerat", a ajutat familii nevoiașe.

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, sau se pot da personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII FEBRUARIE: *"Care este sunt cele trei probe pe care trebuie să le dea un legionar pe parcursul vieţii?"*
a fost dat de Andrei Miclăuş din Oradea, 25 de ani, care a câştigat cartea despre sfinţii (legionari) din închisorile comuniste: *"Mărturisitorii"*.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Aşa cum scrie Fondatorul şi FORMATORUL Mişcării Legionare, **Corneliu Zelea-Codreanu** în **normele organizatorice ale Legiunii** (*"Cărticica şefului de cuib"*),

*"**Viaţa legionară este frumoasă.** Dar nu este frumoasă prin bogăţie, prin viaţă de petreceri şi lux, ci este frumoasă prin mulţimea primejdiilor pe care le oferă legionarului, **frumoasă prin nobila camaraderie** care leagă pe toţi legionarii din întreaga ţară într-o **sfântă frăţie de luptă**; înălţător de frumoasă prin **bărbătească atitudine în faţa suferinţei.***

Atunci când cineva intră în organizaţia legionară trebuie să cunoască mai dinainte viaţa care-l aşteaptă, drumul pe care-l va străbate. **Drumul acesta va trece prin muntele suferinţei, apoi prin pădurea cu fiare sălbatice şi prin mlaştina deznădejdii.**

1. Muntele suferinţei

După ce un om s-a înrolat legionar, cu dorul de patrie în inima sa, nu-l aşteaptă masa întinsă, ci el trebuie să primească pe umerii săi jugul Mântuitorului nostru Iisus Hristos: "Luaţi jugul Meu asupra voastră".

Şi cărarea legionară începe să urce un munte pe care lumea l-a numit "muntele suferinţei".

La început pare uşor de urcat. Ceva mai târziu urcuşul devine mai greu, suferinţa mai mare. **Cele dintâi broboane de sudoare încep să picure de pe fruntea legionarilor.**

Atunci, un duh necurat, strecurat printre legionarii care urcă, aruncă pentru prima dată întrebarea: *"Oare n-ar fi mai bine să ne întoarcem înapoi? Cărarea legionară pe care am apucat începe să fie grea şi muntele e lung şi înalt de nu-i mai vedem sfârşitul."* Dar legionarul nu ascultă, merge înainte şi urcă cu greu.

De la un timp, urcând mereu pe muntele nesfârşit, începe să obosească, pare că puterile încep să-l părăsească.

Norocul lui că întâlneşte un izvor, limpede ca inima unui prieten. Se răcoreşte, se spală pe ochi şi apoi o ia în sus din nou pe muntele suferinţei.

Trece de jumătate şi de acolo începe muntele fără apă, fără iarbă, fără umbră, numai din piatră şi din stâncă. **Duhul cel rău în zvârle întrebarea:** *"Oare n-ar fi mai bine să te întorci? Lasă-ţi încolo dorul tău de patrie. Nu vezi ce trebuie să tragi dacă-ţi iubesti patria, Neamul şi pământul? Şi apoi, ce câştigi de aici? Nu-i mai bine să stai liniştit acasă?"*

Pare că rămâne pe gânduri. Dar deodată aude **un glas strigând din adâncul miilor de veacuri: *"Inainte, copii! Nu vă lăsaţi!"***

Un ultim efort. Şi fruntea de viteaz ajunge sus la creasta învingătoare, pe vârful muntelui suferinţei, cu sufletul creştin şi românesc, plin de fericire şi bucurie.

CU ALTE CUVINTE:

"Muntele suferinţei" e examenul capacităţii de efort şi de sacrificare a comodităţii. Reprezintă greutăţile pe care un legionar le va avea de întâmpinat din cauza opţiunii lui, aderenţa la Mişcarea Legionară. Iar aceste greutăţi vor fi totdeauna **însoţite de tentaţiile oferite viitorilor legionari pentru a renunţa la hotărârea luată.**

2. Pădurea cu fiare sălbatice

Să nu-şi închipuie însă cel ce doreşte să devină legionar, că încercările s-au sfârşit aici, în vârful muntelui suferinţei.

A doua încercare: nu trece mult şi cărarea legionară intră într-o pădure căreia lumea i-a zis "pădurea cu fiare sălbatice".

De la marginea pădurii se aud urletele acestor fiare sălbatice care de abia aşteaptă să intre cineva acolo pentr a-l sfâşia.

Cine este fricos rămâne acolo, la marginea pădurii.

Cine are inimă de viteaz, intră înăuntru, se luptă cu vitejie şi înfruntă mii de primejdii despre care s-ar putea scrie şi se va scrie mai târziu o carte întreagă. In această luptă legionarul nu fuge de pericol, nu se ascunde după copaci. Din contră, el apare acolo unde primejdia este mai mare.

CU ALTE CUVINTE, când opţiunea lui se dovedeşte de neclintit, apar atacurile directe ale duşmanilor Mişcării asupra legionarului, personal. Dar ceea ce caracterizează un legionar e **capacitatea de a-şi asuma orice risc.** "Pădurea cu fiare sălbatice" înseamnă examenul curajului şi demnităţii.

După ce a străbătut pădurea şi au ieşit cu bine, o nouă încercare îl aşteaptă:

3. Mlaştina deznădejdii

Cărarea se pierde şi el trebuie să treacă printr-o mlaştină. Aceasta se cheamă "mlaştina deznădejdii", pentru că pe acel ce intră într-însa, **până să ajungă la capătul celălalt, îl apucă deznădejdea.**

Unii nu mai au curajul să intre, ***încep să se îndoiască de victorie, că este prea departe, că nu vor mai ajunge până la biruinţă.*** *Aşa că mulţi dintre cei care au străbătut prin pădurea cu fiare şi au urcat muntele suferinţei, se îneacă în această mlaştină a deznădejdii.* Alţii intră şi se întorc, iar alţii se îneacă acolo. Dar **legionarii adevăraţi nu pierd nădejdea,** ei străbat şi această ultimă încercare şi ajung la mal acoperiţi de glorie.

CU ALTE CUVINTE:

"Mlaştina deznădejdii" e momentul în care primele două încercări, deşi trecute cu bine, încep să-şi facă simţit efectul asupra tăriei de caracter a legionarului, e **momentul de verificare al credinţei şi statorniciei sale, al stabilităţii psihice** atunci când victoria i se pare prea îndepărtată.

DAR ABIA ACOLO, LA SFÂRŞITUL DRUMULUI GREU AL CELOR TREI ÎNCERCĂRI, ÎNCEPE MUNCA CEA DULCE, MUNCA CEA BINECUVÂNTATĂ PENTRU ÎNĂLŢAREA DIN TEMELIE A ROMÂNIEI CELEI NOI.

Numai acela care a trecut cele trei examene, adică peste muntele suferinţei, prin pădurea cu fiare sălbatice şi prin mlaştina deznădejdii, **şi a reuşit, este legionar adevărat.**

Cine n-a trecut prin toate acestea nu se poate numi legionar, deşi este înscris în organizaţie, are insignă şi plăteşte cotizaţia.

Cine a avut abilitatea ca să le ocolească totdeauna şi în 3-4 ani de viaţă legionară n-a cunoscut şi n-a dat nici examenul durerii, nici examenul bărbăţiei şi nici examenul credinţei, poate fi un om abil, dar nu poate fi un legionar.

Şeful Legiunii, când apreciază persoana unui legionar, **nu se ia nici după vârstă, nici după popularitate,** adică după câţi oameni are în jurul lui, **nici după abilitate, ci după aceste trei examene:**

ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: In ce constau avantajele cuibului legionar?
PREMIU: *"Un an lângă Căpitan"* – Ilie Tudor.

***

OBLIGAŢI SĂ NE HRĂNIM CU OTRĂVURI **(continuare din pag. 10)**

În prealabil, compania americană făcuse propriile ei studii, la care legea, cel puţin formal, o obligă, dar... **Şi indienii testaseră produsele Coca Cola în 2006, la mai multe laboratoare; le-au găsit ca toţi dracii de toxice, dar Coca Cola şi-a impus, până la urmă, propriile teste, al căror rezultat concret nu l-a aflat nimeni vreodată.**

La fel se întâmplă şi acum: cei de la Monsanto resping fără probleme testele de la "International Journal of Biological Sciences", **ameninţând orice stat care refuză să le importe mizeriile cu mari presiuni economice.**

Încheiem cu un "detaliu" care apropie până la identificare soarta celor două mari întreprinderi ale morţii.

Coca Cola are scăderi importante ale cifrei de afaceri pe zona americană; în 2006 le mergea cu adevărat prost, iar **când indienii au sărit în sus cu testele şi interdicţiile lor, administratorii Coca Cola au fost la doi paşi de a cânta prohodul.** Bineînţeles, un asemenea gigant nu dă faliment de la o lună la alta, însă declinul de atunci i-ar fi putut duce la catastrofă.

Acum, după ce **India a fost pusă cu botul pe labe, sinistra otravă înregistrează cote record de vânzări în Asia,** în special India şi China, care compensează cu brio pierderile din America.

Ei bine, Monsanto este, de aproape un deceniu, pe butuci. În fiecare an înregistrează scăderi de afaceri, pierderi şi un frig tăios li se lasă încet-încet pe finanţe - ceea ce este şi normal, am spune noi, având în vedere că promovează un brand al crimei biologice!

Iar statul american, *"marele apărător al democraţiei şi libertăţii pe toată planeta"* *(poate pe planeta Marte, că pe Terra se pare că nu...),* **caută să folosească din nou mijloacele care au mers atât de bine pentru Coca Cola: caută nişte fraieri cărora să le bage cu de-a sila pe gât porcăriile toxice,** pentru a le asigura o piaţă şi neisprăviţilor de la Monsanto. **Şi au găsit Europa, în care, ghinion, suntem şi noi.**

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICADOR ZELEA-CODREANU, STR. BANUL DUMITRACHE NR. 35, SECT. 2, BUCUREŞTI
Tel.: (021) 2425471; 0745 074493
Preţul unui abonament pt. anul 2011
- 50 RON pentru ţară (Bucureşti şi provincie);
- 70 RON pentru Europa; - 130 RON pentru Canada, SUA, Australia.

Ştefan Pândaru – Tg. Jiu: Societatea "Arboroasa" a fost un mijloc de rezistenţă a românilor bucovineni în timpul stăpânirii habsburgice. „...*doream ca, la nou înfiinţata universitate, studenţii români să se închege într-o societate mare, ca să-şi dezvolte sentimentele naţionale, limba strămoşească şi să devie un factor cultural în viaţa publică. Principiul ce m-a călăuzit la alcătuirea statutelor şi la formarea Societăţii a fost ca tinerii studenţi să fie feriţi a aluneca pe calea altor societăţi străine care transplantau în Bucovina obiceiurile societăţilor germane din Viena, Gottingen, Jena etc., obiceiuri care, la dânşii, se bazau pe tradiţiuni de sute de ani. Românii din Bucovina aveau alte nevoi şi în sensul acesta trebuia să purceadă Arboroasa*" scrie tânărul magistrat din Cernăuţi, Teodor Stefanelli, preocupat încă din anii studenţiei la Viena, de viitorul său în Bucovina ocupată. Iniţiativa lui a avut loc la scurtă vreme după inaugurarea Universităţii din Cernăuţi, când studenţii de la toate facultăţile se aflau în plină efervescenţă organizatorică. Societatea academică a studenţilor români a primit numele "Arboroasa" care provenea din traducerea cuvântului nemţesc „Buchenland" ("Ţara fagilor"), cum au numit austriecii partea de nord a Moldovei (după ocuparea ei în 1775). Stefanelli a adaptat noii societăţi studenţeşti din Cernăuţi statutul şi regulamentul „României June" din Viena, chiar şi deviza „Arboroasei", constituită din versurile lui Alecsandri: „uniţi să fim în cugete, uniţi în Dumnezeu", o amintea pe cea a studenţilor români din capitala Imperiului: „Uniţi-vă în cuget, uniţi-vă-n simţiri" (versuri aparţinând lui Andrei Mureşanu). După obţinerea aprobărilor imperiale, conform legislaţiei vremii, Societatea "Arboroasa" şi-a început existenţa în decembrie 1875, când s-a desfăşurat şedinţa de constituire, având la conducere pe Gherasim Buliga, student la Filosofie, I. Topalla, student la Teologie, Gh. Popescu, student la Drept, Zaharie Voronca, student la Teologie şi Ilarie Onciul, student la Drept. Teodor Stefanelli era membru extraordinar. Ciprian Porumbescu, student la Teologie în Cernăuţi, a fost membru al "Arboroasei" şi a făcut parte chiar din conducerea acesteia, în 1877.

Gabi Neacşu – Sebeş: Cuvântul "iredentism" a apărut în Italia, din expresia "Italia irredenta" (în română „Italia nerăscumpărată") şi se referea la stăpânirea Austro-Ungariei asupra teritoriilor locuite în majoritate sau parţial de italieni (Trento, Trieste, Istria şi Dalmaţia, în sec. XIX şi XX). De aici porinind, termenul desemna "o mişcare politică de eliberare naţională a unor teritorii aflate sub ocupaţie străină" (conf. DEX). Ocuparea Austriei de către Germania nazistă şi anexarea teritoriului sudeţ din Cehoslovacia în 1938, precum şi anexarea Sileziei de către Polonia în aceeaşi perioadă sunt exemple ale acestei idei. Ca paranteză, un mod comun tuturor ţărilor de a exprima o revendicare a teritoriilor adiacente pe motiv de asociere istorică sau etnică este de a folosi epitetul „mare" la sfârşitul numelui ţării, transmiţând astfel imaginea extinderii maxime concepute. În zilele noastre termenul are semnificaţia, conform DEX, de "mişcare politică şovină ai cărei adepţi urmăresc anexarea la o ţară a unor teritorii în care conaţionalii sunt în minoritate" (de exemplu, secuii care urmăresc anexarea Transilvaniei la Ungaria).

Tiberiu Gherasim – Ploieşti: Să vă explic foarte pe scurt: masoneria vrea să construiască un stat mondial, global, unic, condus de ea. Pentru a realiza acest lucru, masonii s-au folosit de conjuncturile timpului şi au încercat să le exploateze în favoarea lor: dacă era la modă înfiinţarea statelor naţionale, atunci ei se alăturau mişcării, erijându-se chiar în conducători; dacă acum e la modă "ecologismul", ei inventează "amprenta de CO2" şi pun taxe şi impozite care să ajungă la ei. Era normal ca un mason italian – de exemplu - să vrea distrugerea Imperiului Habsburgic pentru a redobândi teritoriile italiene aflate sub ocupaţia acestuia, precum şi a altor teritorii: de ce să le exploateze Habsburgii, când puteau fi exploatate de masoni? Haideţi să vedem şi cum gândesc masonii bancheri: împăratul X îşi pune tot aurul în băncile lor, deci nu ar fi avantajos ca împăratul să dispară şi să nu mai trebuiască vreodată să îi restituie aurul? Dar dacă bancherul ar deveni şi proprietarul teritoriilor împăratului, putând să le exploateze în voie? De aceea bancherii le-au luat aurul naivilor de Romanovi, după care au finanţat cu acest aur revoluţia bolşevică şi instalarea lui Lenin la conducerea Rusiei. Dvs. chiar credeţi că un neica-nimeni ca Lenin avea bani să susţină un război contra Ţarului? De unde avea el bani ca să dea soldaţilor haine, arme, mâncare? Păi de la bancheri - care aveau banii chiar de la Romanovi. Ştiţi cumva, sau puteţi ghici, de ce etnie erau bancherii?

Bogdan Soare – Alba Iulia: De ce universitatea din Cluj se numeşte "Babeş-Bolyai"? Din cauza comuniştilor! (nu e o glumă). Iar după 1989, din cauza indiferenţei şi toleranţei românilor, care au lăsat denumirea neschimbată. Ar fi trebuit să se numească "Regele Ferdinand": pentru că abia după înfăptuirea Unirii (sub domnia lui Ferdinand) universitatea a devenit românească. Pentru argumentare să relatez pe scurt istoricul acesteia. În contextul revoluţiilor de la 1848 s-a pus explicit problema universităţii în limba naţională. În mod firesc, românii, populaţia majoritară a Transilvaniei, au cerut universitate în limba română, dar autorităţile au înfiinţat Universitatea din Cluj (în 1872) exclusiv în limba maghiară. Abia la finalul primului război mondial, după unirea Transilvaniei cu patria-mamă universitatea clujeană a devenit o instituţie românească. Vasile Pârvan a inaugurat cursurile în 1919, cu prelegerea "Datoria vieţii noastre". În 1940, ca rezultat al pierderii Transilvaniei, Universitatea a fost mutată la Sibiu, în timp ce Universitatea maghiară a fost adusă de la Szeged la Cluj. După cel de-al doilea război mondial, odată cu recucerirea teritoriului pierdut, universitatea românească a revenit la Cluj şi a primit numele "Babeş". În acelaşi an însă (1945) autorităţile comuniste au înfiinţat în Cluj Universitatea Maghiară "Bolyai", iar 15 ani mai târziu (în 1959) cele două universităţi au fost reunite sub numele de "Babeş-Bolyai". Singura legătură cu Clujul a lui Bolyai e că s-a născut aici în vremea Imperiului Habsburgic, în 1802 (a trăit în diverse oraşe şi murit la Tg. Mureş). János Bolyai a fost un matematician ungur care a lucrat ca inginer cu grad de ofiţer în Armata Austro-Ungară.

Alex Derevlean – Câmpulung Moldovenesc: 666 este, de fapt, simbolul puterii evreieşti! Ei au pus bir neamurilor pe care le-au supus în diferite războaie. Iar impozitul anual era de fix 666 talanţi de aur, conf. Vechiului Testament "*Greutatea aurului care i se adusese lui Solomon într-un an era de şase sute şaizeci şi şase de talanţi de aur.*" (III Regi 10: 14). Acest număr are pentru ei o însemnătate deosebită: le aminteşte de vremurile bune şi este în conformitate cu năzuinţa lor de a stăpâni lumea (din nefericire pentru noi, acest lucru se întâmplă deja). Roosevelt spunea că „*în politică nu se petrece nimic întâmplător! Când se petrece ceva, putem fi siguri că a fost plănuit!*"

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "ACŢIUNEA ROMÂNĂ" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**

Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Ştefan Buzescu, Ionuţ Moraru, Corneliu Mihai, Ştefan Hâncu

Relaţii cu publicul: **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti** - *Vinerea, orele 15–17*
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Tel.: (021) 2425471 sau 0745 074493
e-mail: cuvantul-legionar@zelea-codreanu.com

